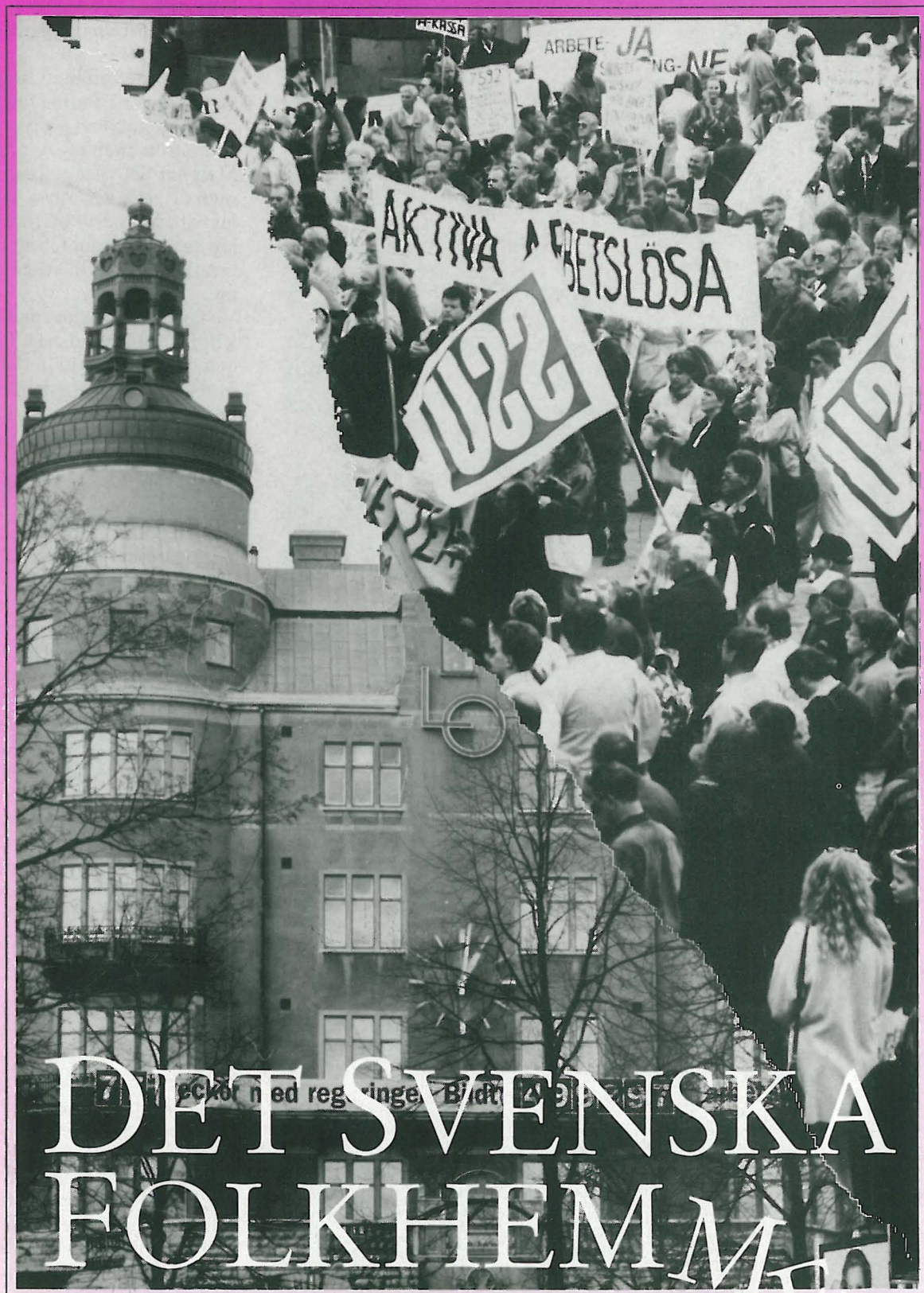

MIDNATTSROPET

DET SVENSKA
FOLKHEMMET

Se sid 4 & 10

*Karin och Tony i faxrapport från
Dominikanska Republiken:*

TÄNK VAD GUD KAN GÖRA!

TONY ERIKSSON

Frid, syskon!

Tack för förbön och omtanke och offer!

Här kommer en liten rapport om vad Gud gör i Santo Domingo. Jag har länge upplevt en iver att gå ut och vittna, men jag har inte vågat. Man har väl vittnat för grannarna, men de sista veckorna har jag upplevt att det måste bli mer än det. Så jag beslutade mig för att använda eftermiddagarna till att gå ut och vittna.

Vi gjorde en traktat med ett fint, enkelt frälsningsbudskap. Första dagen tog det lång tid innan jag gick ut. Den dagen tog jag inte med mig bibel, men delade ut traktat, och gick litet försiktigt från hus till hus, hos några grannar.

När jag kom hem, var jag litet missnöjd. Jag ville se några resultat. Jag bjöd in på möte, men det kom ingen. Jag tänkte och tänkte. Kanske det fattades något? Vad var det för fel? Så beslöt jag mig för att ta med bibel också, och läsa bibelord med människorna jag träffade.

Jag letade upp ställen som Joh. 3:16; den lilla bibeln som den kallas, och 1 Joh. 1:5-10, där det står att Gud är ljus och att intet mörker finnes i honom. Även 1 Joh. 5:5 sökte jag fram, och några ställen till.

Så gick jag ut litet nervösare, och undrade hur jag skulle tala. När jag kom till första huset, överlämnade jag en traktat, och frågade om jag fick läsa ett bibelord. När jag väl slutat, hade det gått en lång stund, och jag upplevde Guds hjälp till att bli frimodigare.

Efter den dagen var jag tacksam till Gud. Ordet gör levande; det Gud har sagt är grunden. Då läste jag fler bibelverser, och märkte att människorna var intresserade och tacksamma. Den dagen kom jag sent hem. Nästa dag ställde jag mig på en plats med min förstärkare och mikrofon. Några av flickorna i Communiteten, tillsammans med Asta, följde med, så vi gick till slumområdet vid floden i närheten ("Cañadan"), där många av våra skolbarn bor.

Där hade vi ett litet möte. Vi gick ut i Jesu namn, så vi sjöng och predikade. Vi höll på en stund. Många

kom ut ur husen, och många var tacksamma.

När vi hade slutat, var det för tidigt att gå hem, så inspirerade som vi var, och fyllda av den helige Ande, så vi fortsatte framåt. När vi kom förbi ett hus kände jag igen en kvinna. Vi samtalade, och hon berättade att hennes dotter som var inne i huset hade bråkat med sin man. De hade slagits, så nu låg hon till sängs med feber och ont i kroppen. Vi frågade om vi fick be till Gud med henne. Så gick vi in i huset och bad för henne. Vi bad högt och prisade Guds namn. När vi kom ut, var det många som hade stannat och lyssnade. Då kom det en kvinna som tog tag i mig och frågade om vi kunde ha möte hos henne. Då gick vi med henne, och hon satte sig ned och sa att hon ville höra mer och få vägledning.

Vi hade ett litet möte och sjöng och vittnade om frälsningen. När vi slutat, frågade jag om någon ville bli frälst. Då kom den här kvinnan fram och böjde sig och tog emot Jesus som sin frälsare. Alla som var där i huset blev glada, och så fortsatte vi till nästa hus.

Då vi kom hem, var jag överraskad. Vi hade gått ut i Jesu namn, och nu fick vi se frukten. Sedan den dagen har dessa människor kommit till varje möte. Tänk vad Gud kan göra! Han är densamme. Tänk att man kan bli använd av honom! I Joh. 15:5 sägs det: Jag är vinträdets, I ären grenarna. Om någon förbliver i mig och jag i honom, så bär han mycken frukt; ty mig förutan kunnen I intet göra."

Det är viktigt, syskon, att vi är i Jesus. Endast då kan vi bära frukt. Inget annat än att vara i Jesus, ger frukt som består.

Vi måste stanna upp och fråga oss själva: Är det jag sysslar med ett arbete som bär bestående frukt?

Syskon, låt oss se vad Gud vill göra genom oss! Kom ihåg att Jesus är densamma, så låt oss gå ut med frimodighet! Första steget är att börja bedja. Bed att Gud får leda dig!

Kom ihåg att det inte är genom din egen kraft; då kommer du inte att få någon framgång. Du måste be om att få kraften uppiifrån. Endast då kan du känna dig rustad att gå ut. Apg. 1:8: "Men när den helige Ande kommer över eder, skolen I undfå kraft och bliva mina vittnen både i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och sedan intill jordens ända."

Broder, det måste börja med dig. Vill du bli använd? Det står i Luk 10:1-2: "Därefter utsåg Herren

sjuttiotvå andra och sände ut dem framför sig, två och två, till var stad och ort, dit han själv tänkte komma. Och han sade till dem: "Skörden är mycken, men arbetarna äro få. Bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder ut arbetare till sin skörd."

Vänta inte på de andra! Du måste gå; gå ut i tro!

Matt. 28:18-20: "Då trädde Jesus fram och talade till dem och sade: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden. Gån fördenskull ut och gören alla folk till lärjungar, dö-pande dem i Faderns och Sonens och den helige Andes namn, lärande dem att hålla allt vad jag har befallt eder. Och se, jag är med eder alla dagar intill tidens ände."

Gud välsigne dig, broder och syster! Låt dig användas av Gud! Halleluja, äran tillhör Jesus! Amen.

Fridshälsningar
Tony Eriksson

KARIN WIDÉN

"Jag är glad, Jesus frälste mig". Ja, så ljuder den friska sången från 40-talet barn som med hjälp av tamburiner och andra slaginstrument sprider det enkla budskapet ut i närområdet. Det är lördag och barnmöte hos Comunidad Maranata. Efter bibelundervisning och mycket sång leker vi på den stora, öppna platsen framför huset och tar en fruktpaus i gröngräset. Dessa barnmöten varje vecka har blivit en högtidsstund för oss alla. Sedan flera år tillbaka har vi ju undervisat barn och via dem även kunnat nå fram till föräldrarna.

För bara en kort tid sedan blev en av elevernas mamma frälst. Det var Tony som tillsammans med några av syskonen knackade dörr i området, och det blev frälsningsmöte där i det enkla hemmet. Kvinnan tog i sin tur med sig sin gamla mor och en grannkvinna till möte och de är nu ofta med och delar gemenskapen. Många är ju också de familjer som kommer till vår läkarmottagning, där vi först och främst riktar oss till skolbarnen och deras famil-

jer.

Vi disponerar nu två stora hus och det är med både inspiration, vanda och gripenhet man tar sig an verket. Gud vill ha sitt verk utfört. Han öppnar dörrar och anförtror oss möjligheterna att förverkliga Hans plan och tanke. Behovet av förbön är stort!

Den fastighet vi hyr har en enormt stor tomt med en framsida som har blivit en naturlig samlingsplats och lekplats för områdets barn. Baksidan är ypperlig för odlingar och husdjur. Under påskhelgen hade vi besök av Marina och Marcelino Segura Medina. Marcelino blev så inspirerad till arbete då han fick se möjligheterna att han mellan varje möte var ute och hackade och grävde i jorden, planterade och förvandlade en stor bit av tomt på bara några dagar.

Förutom det mer utåtriktade arbetet handlar det ju om att vara ett kärll för andra mitt i det vardagliga arbetet, bland grannar och andra i vår närhet. Tömd på sig själv och uppfylld av Honom; ett kärll där de kan dricka Hans liv och släcka sin törst.

Vi arbetar vidare och ser fram emot den dag och stund då uppbrottssignalen ljuder för den frälsta skaran. Må Herren till dess bevara oss i detta genuina maranatabudskap som anförtror oss och som tolt förvandlat vårt liv och vår vandring.

Maranatahälsningar
Karin Widén

STÖD

- Skolarbetet
- Fängelsearbetet
- Sjukvårdsarbetet
- Evangelisation

...i Dominikanska
Republiken

PostGiro

44 10 05 - 6

ARNE
IMSEN

En framkomlig väg

Hela samhället är genom-syrat av materialism. Människan har fostrats att tro och leva som om det absolut bästa för henne och vårt samhälle är att njuta maximalt. Man har ständigt talat om tillväxt; utan moraliska hämningar eller frågor om vad denna tillväxt kan innebära för samhället och kommande generationer.

För att hitta en framkomlig väg, måste man ha en personlig tro på Gud. En tro som tål stryk, svårigheter och inder. Det måste finnas värden som är så betydelsefulla att de står över det som bestämmer vår materiella välfärd. Och sådana värden är till sin natur skapande.

Vad är arbetslöshet, och vem avgör om jag är arbetslös eller inte? Är det systemet, politiker, fackföreningsmän eller företagsledare som bestämmer över mig så till den grad att de kan beröva mig arbete?

När började man tala om arbetslöshet, och vad är det som gör att ett samhälle får vara med om sådana fruktansvärda förändringar i den verklighet vardagsmänniskan upplever som arbetslöshet? Beror det inte på att medborgarna i alldeles för stor utsträckning har delegerat makten åt maktcentra, och det har i realiteten inneburit att de själva får allt mindre möjligheter att påverka sin egen situation.

Om det nu skulle vara så att det är

en felaktig politik; ett felaktigt ekonomiskt system på arbetsmarknaden, så måste det innebära att människor blir arbetslösa. Resurserna har bundits upp på ett sådant sätt att individerna själva inte längre med aktiv insats kan lösa sysselsättningsfrågorna. Är var och en så beroende av industrierna, företagarna, politikerna och bankerna, så att de inte kan existera om inte just dessa ordnar sysselsättning. Finns det ingen möjlighet att klara livhanken utanför dessa system, och kanske leva mera helt och harmoniskt, än när man är inne i systemet och fullt sysselsatt?

Varför blir människor arbetslösa? Det måste ha med penningen att göra. Måste människan ha pengar för att leva? Vi använder penningen som betalningsmedel. Om människor ställer upp för varandra, kan de byta varor och tjänster utan penningtransaktioner. Då gäller det att återgå till ett system där en egen jordbit har stor betydelse för liv och existens.

När man talar om arbetsmarknadsfrågorna, har uppenbarligen många den uppfattningen att industri, företagare, politiker, ekonomer, banker och ombudsmän förfogar över våra liv på ett sådant sätt att bara de kan svara för medborgarnas sysselsättning. Så är det naturligtvis inte. För de flesta människor har politiken en väldig betydelse. Politikerna delar ut "nådegåvorna" eller "allmosorna" – hur man nu vill uttrycka det.

Ombudsmännen på arbetsmarknaden har också stor betydelse. De bestämmer vad arbetarens insats ska vara värd – timlön eller annan ersättning. Det finns naturligtvis flera andra komponenter som är avgörande för slutresultaten. När de inte upp till den nivå som de menar att arbetaren är värd, då signalerar man med olika stridsvapen. Man kan utlösa strejk, och förväntar sig att var och en av arbetarna solidariskt ska gå med i strejken för att förbättra sin och kamraternas ekonomi för att välfärden ska upprätthållas.

Börjar man undersöka detta resone-

mang, ser man lätt blottorna. Penningssystemet som vi alla är mer eller mindre beroende av, och menar att vi inte kan leva utan, innebär i realiteten att ju mera pengar en människa har, dess bättre standard kan hon ha. Vilka ska förhandla om välfärden för en jobbare på verkstadsgolvet?

Jo, de som har två eller tre gånger högre lön än dem de företräder. Detta gäller inom alla områden. Ombudsmännen har en trygghet som på alla områden i praktiken distanserar de vanliga jobbarnas situation. De flesta människor de företräder, blir statare – i symbolisk mening. Eller några andra hjon som får nöja sig med vad dessa välbetalda män och kvinnor som företräder dem kan vinna åt dem.

Om man överlämnar sig åt systemen, innebär det att man samtidigt avsvärjar sig en stor del av sin egen frihet, och delegerar till andra människor

makt att vara ens representant i olika sammanhang. De kanske utvinner resultat som man personligen aldrig accepterar. De som är inne i systemet får också finna sig i att de inte bara i löneförhandlingarna blir mycket styvmoderligt behandlade. Arbetarna blir ständigt nedvärderade. De drabbas först av det som kallas "arbetslöshet". De som har det bra ställt, bestämmer då att de som har det dåligt, får finna sig i att bli behandlade som boskap. De manövreras ut, och trygghetsfrågorna bestäms konjunkturmässigt från tid till annan efter förebilder och mönster som aldrig jobbaren varit med att besluta.

För att hitta en framkomlig väg, måste man ha en personlig och mycket levande tro på Gud. En tro som tål stryk, svårigheter och svåra hinder. Det måste finnas värden som är så betydelsefulla att de står över det som bestämmer vår materiella välfärd. Dessa värden är till sin natur skapande. Människor som saknar levande tro

på Gud, skulle naturligtvis uppleva som ett fruktansvärt hot att i dessa rationella, materiella sammanhang någon kan tala om något så irrationellt som tro. För att kunna tillgodogöra sig en vision, måste man ha alldeles särskilda kvaliteter som just förutsättningarna skapar.

Människan måste ha en tro som gör det meningsfullt att kämpa för helt andra värden än de materiella. Med helt andra vapen och på ett helt annat sätt med avseende på taktik och strategi, och för helt andra mål än de som samhället med sina hjälporgan och institutioner kan klara av.

De som saknar den individuella och personliga tron på Gud, kan inte se verkligheten, för de är blinda. De kan heller inte höra någonting betydelsefullt i ett sådant budskap som detta, för inför detta är de döva. Det ligger utanför våra mänskliga förutsättningar att tillgodogöra oss en verklighet som till sin karaktär är så mycket viktigare än allt dert andra som vi nu mer eller mindre tvingas in i, eftersom vi måste vara solidariska medborgare i ett samhälle som kräver att vi ska ställa upp för dess värden.

Som medborgare i ett välfärdsland har vi levt över våra tillgångar. Att nu tala om nedskärning, är felaktigt språkbruk. De rika nationerna bör återgå till ett normalt och sant liv, och försöka se tillvaron i rätta proportioner. Sedan kan man börja tala om fördelning. Vad ska skäras ned, och varför? Vi har levt över våra tillgångar och skapat en konsumism som är ett tryck för en fruktansvärd roffarmentalitet. I realiteten har vi stulit från dem som har det mycket sämre än oss.

Hela samhället är genomsyrt av materialism. Människan har fostrats att tro och leva som om det absolut bästa för henne och vårt samhälle är att njuta maximalt.

Man har ständigt talat om tillväxt; utan moraliska hämningar eller några frågor om vad denna tillväxt kan innebära för samhället och kommande generationer.

Helt plötsligt har välfärden tagit slut, och vi tvingas ta itu med situationen. Vi gör det inte därför att vi övertygats om att vi levt fel, men därför att hotet hänger över oss, och någonting måste göras.

Än drabbas de äldre, än de yngre; skolan, kulturen – vad måste skäras ner? Hela systemet måste skäras ner! Människorna måste frigöras från den materialistiska livsfilosofin att allt ska vara väl tillrättat. Man är van att ha garantier och försäkringar och ett trygghetsnät. Nu tvingas man att tänk

fortsättning på sidan 20

MIDNATTSROPET

BOX 20134 161 02 BROMMA TEL 08-627 55 55

ANSVARIG UTGIVARE: Arne Imsen

I REDAKTIONEN: Arne Imsen, Stina Fridolfsson,
Ulla Näsholm, Hans Lindelöw.

LAYOUT: Johannes Quisth

UTKOMMER 6 GÅNGER OM ÅRET.

*Sändes fritt till intresserade som meddelar red. namn och adress.
Gåvor till tidningen och litteraturmissionen mottages tacksamt
på pg. 48 64 64-8.*

Meddelande om adressändring skall ske senast tre veckor innan den skall träda i kraft. Deet sker genom skriftligt meddelande till tidningens redaktion. Midnattsropet tar tacksamt emot bidrag i form av vittnesbörd, rapporter om Guds verk, etc.

OMSLAGSFOTO: JOHANNES QUISTH

i DETTA NUMMER...

KARIN WIDÉN & TONY ERIKSSON/

TÄNK VAD GUD KAN GÖRA!

Faxrapporter från Dominikanska Republiken, där Comunidad Maranatas arbete fortskrider.

2

ARNE IMSEN/

EN FRÅGA OM DÖD ELLER LIV

Har vi förfuskat och förvrängt det budskap vi anförtratts?

6

FOLKE OCH ASTRID MOSSHÄLL/

ETT MINNESMÄRKE ÖVER GUDS TROFASTHET

Paret Moshäll från Drevdagen i Dalarna berättar om sin kamp för byskolans existens och om förmånen att få tjäna Gud.

12

GUNNO ANDERSSON/

NÅDENS VERK I OSS

Bibelstudium om nåden som griper in så djupt och varaktigt att den är giltig både i himmelen och på jorden.

14

...OCH NATURLIGTVIS
MYCKET, MYCKET MER!

I Rom förekommer i kapitel 1,2, och 3 uttryck som är värt att tänka på och riktigt begrunda.

–Ty jag blyges icke för evangelium, ty der är en Guds kraft för var och en som tro, först och främst för juden, så ock för greken". (Rom 1:16) Först och främst för juden, så ock för greken. Ingen är utanför, evangelium är en Guds kraft för alla människor. Alla människor måste bli frälsta, då förutsätter det att alla människor egentligen är förlorade. Alla är förlorade, det finns inget undantag från den regeln. Judarna säger sig ha vissa företräden framför hedningarna, men fakta kvarstår, alla är under exakt samma dom. Det kan uttryckas på olika sätt, exempelvis i Rom 3:9 där Paulus skriver:

–Hur är det alltså? Äro vi då något förmer än de andra? Ingalunda. Redan härförut har jag ju måst anklaga både judar och greker för att allesammans vara under synd. Lägg märke till att det inte står, vara "i" synd, utan vara "under" synd. Synden presenteras som ett välde, en makt och det finns ingen människa som vunnit seger över den makten, utan alla är under dödens välde och alltså förlorade.

–Nu veta vi, att allt vad lagen säger, det talar den till dem som hava lagen, för att var mun skall bliva tillstoppad och hela världen stå med skuld inför Gud. (Rom 3:19)

Hela världen är under synd och synd är skuld, säger bibeln. Det är en väldigt prekär situation man hamnar i när man har skulder och icke har möjlighet att betala. Då är man inte bara skuldsatt, utan på ett speciellt sätt i fångenskaop. Skulden gör människan till fånge, hon blir träl och så småningom kommer hon att upptäcka vad denna trældom innebär.

–Ty av laggärningar bliver intet kött rättfärdigt inför honom. Vad som kommer genom lagen är kännedom om synden. (Rom 3:20)

Lagen som i sig själv är god leder aldrig fram till rättfärdighet. Den borde ju kunna göra det. Lagen är god, men

En fråga om...

DÖD ELLER LIV

PREDIKAN AV ARNE IMSEN

■■■Det är några begrepp och uttryck i bibeln som kan bli till hjälp att förstå vilket enormt budskap som anförtratts människan och hur sedan detta budskap blivit förfuskat, förvrängt eller t.o.m. förfalskat. Det är ohyggligt att se hur människan istället för att ta emot frälsningsbudskapet ordnar sin egen Frälsare och snickrar ihop en frälsningslära efter sitt eget huvud eller sin egen känsla.

vår förmåga är så oerhört begränsad, ja, inte bara begränsad, utan obefintlig. Fast människan skulle vilja kan hon inte. I henne verkar en lag som bibeln kallar syndens och dödens lag och den gör människan oförmögen att uppfylla Guds lag. Människan är inte bara försvagad, inte bara bräcklig, utan så oduglig att situationen i realiteten är hopplös. Alla har det gemensamt att de är förlorade. Det finns inget skikt som är bättre kvalificerat, varenda en är förlorad. Människan är förlorad, men observera – ännu är det ingen som har gått förlorad. Människans tidliga tillstånd kommer att förevisas inför vita tronen. Varje människa kommer sist och slutligen att kallas till en rättegång där hon kommer att konfronteras med sitt jordeliv på ett oerhört överbevisande och övertygande sätt.

Mänskligheten är förlorad i den meningen att åtal har väckts. Människan står under ett åtal som hon är delgiven och hon förvaras nu intill den sista och slutliga dagen då straffet ska avkunnas. Först blir hon åtalad, sedan häktad och dömd och slutligen bestraffad. Inte någon del av den processen ligger utanför Guds herravälde.

Tillåt mig ta bilden av Billy Butt som blev så upprörd när han fick veta att domstolen hade dömt honom till fyra års fängelse. Han väntade att bli frikänd och blev därför chockad när han hörde domen avkunnas. Den åtalade och häktade dömdes och när domen vunnit laga kraft förlorar han – inte sitt medborgarskap – han förlorar sin frihet.

Gud utmäter straffet och verkställigheten är det också Gud som gör. Han överlämnar inte straffets verkställan till Satan, så man kan säga att helvetet är av honom. Helvetet är fasansfullt, det är tillrett för djävulen och hans änglar. De fasar för att hamna där. Ingen vill komma dit och ingen är ännu där, vare sig djävulen, hans änglar eller någon människa. När straffet inför vita tronen är avkunnat, då kommer verkställigheten. Bibeln använder uttryck som man aldrig kan komma bort ifrån, utan absolut måste ta hän-

syn till, den talar om den andra döden, om den brinnande sjön; alltsammans detta är uttrycket för den plats där människan ska genomgå det straff Gud själv har utmätt.

Människan är åtalad och hon kallas redan nu till rättegång. Om hon vill klara sig undan den vita tronens straff måste hon fly till den plats där Gud stämt möte med henne. Han manar nu till rättegång. "Kom, låt oss gå till-rätta med varandra..." Han manar människan att komma till Golgata. Då sker något förunderligt. "Gud sände sin Son i världen, inte för att döma världen, men för att världen skulle bli frälst genom honom". Sålunda var den inte frälst, den var förlorad, men Gud sände sin Son för att människan skulle bli frälst och få sin sak ordnad med Gud redan här i tiden. Det är inget avbetalningsköp, inte heller behövs något ytterligare erläggas eller göras. Gud har betalat allt. Människan kan inte värdera efter sina mönster och modeller vad Gud har framställt som betalningsmedel – det är värdebeständigt och förändras icke.

Blodet gäller, det står fast och bibehåller sitt värde i en värld där allting är förgängligt. Där allt devalveras, upplöses och försvinner finns det ett värde som förbliver. Det är Jesu Kristi blod och det är uteslutande detta blod som är försoningsmedlet. Människan har ingen som helst möjlighet att förändra eller diskutera blodets värde. Alla diskussioner är helt meningslösa. Människan blir rättfärdiggjord utan förskyllan – genom tron. Skulden är reglerad genom Jesu blod och när människan tar emot detta i tro, får hon frid. Det är det stora – att äga frid. När bibeln förklarar detta; vilket är nödvändigt för att få insikt om frälsningens realiteter, får vi veta att vi fått frid med Gud genom blodet. Så har vi också frid med oss själva genom samma blod. Blodet renar våra samveten från döda gärningar. Inte missgärningar, utan döda görningar. Döda gärningar, det är vanligtvis människans strävan att uppnå religiösa resultat. Genom sitt eget verk vill hon bygga en grund för sin frälsning. Men ju mer hon arbetar, ju sämre blir hennes situation – det leder inte till något annat än ytterligare och svårare problem. Genom sina aktiviteter att göra sig bättre, skapar hon ett ännu större elände för sig. Jesu blod renar våra samveten från döda gärningar. Människan behöver inte försöka göra något för att få Gud över på sin sida, eller blidka honom. Blodet gäller. Men det finns flera sidor av denna frälsning som man måste få med sig. Bibeln talar om döda gärningar, den talar om missgärningar, alltså gärningar som missar målet, och bibeln talar även om illgärningar. Som motsats till

detta talar den även om trons gärningar. Dessa begrepp är det viktigt att skilja på, om man blandar ihop tingen har frälsningen oftast det kännetecknet att den missbrukar nåden. I Rom 3:23 heter det:

–Alla hava ju syndat och äro i saknad av härligheten från Gud.

Alla kan aldrig bli 90%, inte ens 99%. Alla lämnar inte kvar en enda promille. Alla har syndat – det står inte – är syndare. Det är frågan om ett aktivt handlande och om hur detta motsvarar verkigheten.

Vi kan skapa en hel del föreställningar som verkar fram en falsk trygghet. Men helvetet blir inte lindrigare för att det är många där och straffet inte mildare därför att många drabbas av det. Helvetet, eller straffet är av sådan karaktär att det upplevs personligt och individuellt.

I Jesu undervisning om Lasarus och den rike mannen, står det om Abrahams sköte. Det är en plats, och pinorummet är en annan plats. Den rike mannen hade många synpunkter och ville gärna ha sin situation förändrad. Straffet är oerhört personligt och oberoende av mängden är det ingenting annat än ett pinorum. "Ty så älskade Gud världen..", citeras med förkärlek. Det verkar vara på det viset att det ofta talas om en kärleksfull Gud som tycks vara vanmäktig. Kärleken slår över i sin motsats och blir ett falsarium, den blir lögnaktig. Kärlekens främsta egenskap är att den har sin glädje i sanningen. Människans stora dilemma är att när ljuset hade kommit, då älskade hon mörkret och ville bli i mörkret. Därför talade hon illa om ljuset och förkastade det; hon dömde sig därmed kvar i sina synder.

Den som ska bli frälst, måste omvända sig. Det gäller alla. Ingen behöver göra någonting för att gå förlorad, men för att bli frälst måste människan omvända sig. I bibeln står det om den breda vägen som går till fördärvet. Det står också om den smala vägen. Den har en port. Den breda vägen har

ingen port. I förstone fanns det en sådan, människan gick igenom porten och in på den väg som sedan kom att kallas Kains väg. Hon vandrar sedan vidare rakt igenom hela historien tills det slutar i evigt fördärv. Den som ska in på den smala vägen måste gå igenom porten – omvändelsen, för att sedan vandra på den smala vägen. Vandra – avlägsnande från, och närmande till.

Frälsningen är en realitet och så oerhört väl tillrättalagd att var och en kan tillgodogöra sig den. Gud kräver inte några examina i teologi eller att människan presenterar för honom meriter som skulle kvalificera för himlen. Det enda Gud begär är att få människans öra. Tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi ord. Börjar människan lyssna till ordet, kommer det att verka frälsning.

Omvändelse är egentligen inget annat än människans svar på Guds tal. Så kommer tron som verkas genom Ordet att också verka det övriga, den verkar lydnad bl a. Man bekänner att Jesus är Here. Lydnaden manifesterar sig i dopet. Det finns ingen frälsning utanför dopet, det är en nödvändighet och tillhör själva frälsningsakten. Att man dröjer med så viktiga saker som dopet är en del av olydnaden och fegheten.

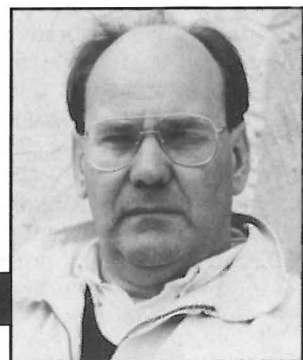
Om inte Gud hade gett människan blodet, hade det inte erbjudits frälsning för någon. Blodet talar, vattnet och Anden vittnar också. Det är ett trefaldigt vittnesbörd om barnskapet och alla vittnesbörderna är absolut nödvändiga. Blodet vittnar i himlen om försoning. Abels blod ropar om hämnd och vedergällning, men det finns ett blod som talar bättre än Abels blod och det är Jesu blod, för det talar om försoning och frälsning. Alla blodbesudlade syndare kan bli rena och befriade. Blodet vittnar i höjden, Gud har framställt detta försoningsmedel och om det devalveras eller tas bort, då finns det ingen frälsning. Jesu blod renar från all synd, det talar i himlen och vittnar om barnskapet. Tre äro de som vittna, Anden, vattnet och blodet och människan måste ha detta trefaldiga vittnesbörd för att bli delaktiggjorda av frälsning. I himlen vittnar blodet om försoning, vattnet vittnar inför världen om att människan har dött.

När någon håller på att dö och ligger på sin sotsäng, då kommer alla och gör allt de kan för att hålla vederbörande kvar i livet. Man kallar på läkare, skaffar mediciner för att hålla den döende kvar i livet. Döden och sorgen inger fruktan. Men så kommer trots allt döden och tar sitt byte, och då inställer sig sorgen och tårarna.

När en människa håller på att omvända sig och hennes nära och kära upp-

I KRAFT AV HERRENS ORD

Av Arne Björkman

En artikel om hiskiaväckelsen som förebild och inspirationskälla för senare tiders väckelse

I alla tider har väckelsepionjärerna tagit Guds ord på allvar. De kände skrifterna och trodde på Guds löften. Och de ägde inga tvivel på att Herren uppenbarade sig i Ordet. För väckelsepionjärerna var bibeln som en pilgrims stav, en vägfarares lycka, som molnstoden om dagen eller eldstoden under natten.

Väckelsefolket betvivlade inte bibelns sanningar. Tvärtom – de trodde varje ord. Och väckelsepredikanterna förkunnade det kristna budskapet med kraft, makt och himmelsk auktoritet. Ofta strömmade orden som glödhet lava ur deras strupar.

Väckelsepionjärerna kände ordets kraft verka i sina egna liv. De var förvissade om att skriften var ett gudomligt redskap, som kunde bryta upp det mest hårda hjärta.

Väckelsens män och kvinnor levde i Ordet. De praktiserade det, förtröstade på det, lydde det och gjorde ständiga anspråk på det.

I kraft av Herrens ord

I Andra Krönikeboken kan vi läsa om kung Hiskia. Han var en väck-

elsepionjär. Hiskia hade stor religiös betydelse för sin samtid. Hans liv blev också en inspirationskälla för senare tiders väckelsekristna.

Under en period av sin regering genomförde Hiskia en reform av gudstjänsten. I sitt första regeringsår utförde han tempelreningen. Då kallade han samman prästerna och leviterna och sade:

– Helga nu er själva, och helga Herren, era faders Guds hus, och avlägsna orenheten ur helgedomen.

Då utförde prästerna och leviterna tempelreningen, som Hiskia befallt i kraft av Herrens ord.

Kung Hiskia har betyget, att han gjorde vad rätt var i Herrens ögon.

Hiskia var kung i Juda. Troligen hade han i grannlandet Israels undergång sett Guds straffande hand. För honom blev Israels undergång som en skarp predikan med många varnande ord. Han upplevde att Guds vrede även kunde drabba Juda. Och profeterna hade samma budskap.

Och Hiskia förstod. Om Juda skulle räddas från samma bittra öde som Israel måste kungen se

till att folket omvände sig från avgudadyrkan och annan ondska. Gudstjänsterna måste hållas fria från de synder som kommit broderfolket på fall.

Hiskia fattade därför ett viktigt beslut: Avgudadyrkan måste stoppas. Templet skulle renas. Alla offerhöjder måste avskaffas.

I hiskiaväckelsen kan man se väckelseresultat i att landet och folket renades. Rättfärdighet och helighet följde i dess spår. Och försoningen gällde hela landet. I Andra Krönikeboken 29 nämns för första gången i bibeln blod i samband med ord som synd och försöring.

Väckelsens hemlighet

En väckelses hemlighet är omvändelse från synd. Därför är rening, rättfärdighet och helgelse väckelsens kännetecken.

Väckelse börjar med att en person upplever helgelse i sitt liv. Han blir gripen av Ordet och ställer sig till Guds förfogande. Det skedde med t ex profeten Jesaja, som levde på samma gång som kung Hiskia. Då Gud fick komma nära Jesaja fick denne se att han

hade orena läppar. Jesaja hade inte sett sin synd tidigare. Nu lade han märke till den, omvände sig och helgade sig. Och med det upplevde gudsmannen väckelse i sitt liv.

Varje väckelse börjar med att Gud utväljer en viss person. Men väckelsen börjar först i den människans hjärta. Exempel: Luther skakade Europa, men först skakade Gud Luther.

Väckelse är alltså en hjärtesak. En person sluter ett förbund med Gud i sitt hjärta.

Och en väckelse går alltid tillbaka till Guds ord. En "väckelse" som inte låter Ordet förvandla människor, det är ingen sann väckelse.

Väckelse är bön

Då man tänker på väckelsehistorien, förknippar man den ofta med en viss väckelsepionjär. Man glömmer alltför ofta bort den lilla mannen och kvinnan i bönekammaren.

Ett krig vinnas inte av generalerna utan på grund av frontsoldaternas hårda kamp. Det är likadant i den andliga striden. En väckelse är ett krig i den andliga världen och då är varje troende av betydelse för Gud. De andliga stridsmän som går till öppet anfall mot fienden, behöver "understödsstrupper", som med sina bönerop dag och natt krossar de fientliga krigsdepåerna.

De människor Gud har använt i väckelserna, de har varit stora bedjare. De levde i bön. Att be till Gud var lika nödvändigt för dem som att äta och andas.

Charles G Finney bad ner väckelsen. Evangelisten Billy Sunday vägrade att komma till en möteskampanj om han inte fick löfte om att det skulle vara en månads intensiv bön i hemmen före mötesserien.

Bönen gav väckelsefolket styrka. Det var bönearbetet som utrustade de troende och smorde dem för helig tjänst. Och genom bönen blev predikanterna frimodiga och orädda när de förkunnade sitt skarpa och andefyllda budskap.

bygd var platsen förändrad. Väckelsen hade förvandlat människorna. Folket hade upptäckt vad helighet och rättfärdighet innebär i praktiken.

Ett annat kännetecken på väckelse var människornas lust att prisa Herren istället för att samtala om världsliga ting eller tvista om religiösa frågor. Under t ex hiskias väckelsen sjöngs nya psalmer, ett slags dåtida lovsånger.

Vid en väckelse brukar det växa fram en ny typ av vittnen, sk eldsvittnen. En väckelse suddar också ut snäva partigränser och skapar enhet bland de kristna som tar emot förnyelsen. Men enheten bygger alltid på bibelns grund. Religiösa traditioner och människotankar löses upp i ljuset av Guds Ord.

Väckelsekristendom ska vara den kristna församlingens verkliga väsen. Jesu verksamhet hade en väckelses alla kännetecken. Människor greps av hans förkunnelse och fick uppleva rening, rättfärdighet och helgelse. Skaror av människor fick nytt ljus över andliga ting.

Liknande upplevelser fanns i den första kristna församlingen.

Där förekom en andesmord förkunnelse som ledde till omvändelser bland präster, publikaner och syndare.

Väckelsefolket har agerat under olika namn genom tiderna. Men i alla väckelserörelser har man betonat omvändelsen från synden och fortsatt helgelse.

Ingen väckelse kan bygga på egen grund. Varje väckelse måste leda tillbaka till försoningen med Gud. De väckelser vi möter i historien speglar det fulla evangeliet.

Väckelserna innebar alltså att de kristnas tro och respekt för Guds helighet blev förnyad. Väckelsen bröt syndens och världens makt över de troende. Och då fick de en ny längtan efter det himmelska. Därför kan man påstå att hiskiasväckelsen stod som förebild för senare väckelser.

Det som skedde på kung Hiskias tid och i senare väckelser, kan inträffa igen, om någon blir gripen av Gud och ställer sig till hans förfogande. Då kommer människor – både frälsta och ofrälsta – till syndakännedom och inser sin egen oförmåga och förstår sitt stora beroende av den helige Ande.

Resultatet av en väckelse

Då en väckelse svept fram i en

SLUT PÅ VÄLFÄRD

Reportage: Ulla Näsholm

Allt fler och fler människor drabbas av arbetslöshet. Många får det allt svårare att klara sin tillvaro. Utslagningsmekanismerna fungerar obönhörligt: en markant ökning av antalet hemlösa har redan registrerats.

För att få ett begrepp om hur det ser ut och verkar på arbetsmarknaden slank jag in på arbetsförmedlingen i en av Stockholm satellitstäder.

Många människor, ja visst. Man läste, samtalade, stod i olika köer för att erhålla uppgifter om kurser eller jobb. Det verkade normalt och ganska lugnt. Plötsligt var det en av de arbetsökande som tappade kontrollen över sig själv. Det verkade som ett utslag av dåligt humör, men det blev mer än så. Personalen attackerades – verbalt – och fick i princip skulden för att ingenting fungerade, att inget arbete fanns etc. Oförskämdheter, nedsättande uttalanden tillsammans med ett hotfullt kroppsspråk gjorde incidenten obehaglig.

För en arbetslös kan man tala om tre

faser, berättar kvinnan vid informationsdisken. Den första är chocken över att ha förlorat sitt arbete. Sedan hoppas man och tror att det nog ska ordna sig. Optimistiskt tror man på en lösning. Så kommer punkt tre när man upptäcker att det inte ordnar sig. I alla fall inte så lätt och bekvämt som man hoppats, – kanske i värsta fall inte alls.

I det låget utvecklar den arbetssökande en ilska och en aggressivitet som personalen på arbetsförmedlingen inte riktigt är kapabla att tackla. Möjligen måste den arbetssökande ansöka om socialhjälp om situationen förvärras. I så fall blir det kanske aktuellt att sälja bilen, villan eller vad det kan vara som räknas som tillgångar. Det är förutsättningen för att få hjälp från de sociala myndigheterna. Så är man inne i en situation som innebär oviss framtid, många obetalda räkningar, skulder som växer och problem som synbarligen inte verkar ha någon lösning. Allt detta, med dess innehåll av uppdämd ilska, vanmakt, ångest osv, får personalen på arbetsförmedlingen över sig. En arbetspsykolog kopplas rutinmässigt in och man försöker bearbeta den arbetssökandes reaktion. Till vad nytta det vara kan.

Välfärd och standardökning har avstannat. Man kan mäta det i besöksfrekvensen på krogar och restauranter; antalet gäster har minskat. Även inköp och handel har tagit en allt för-

siktigare vändning.

Trots allt vad man kan säga om kriser och åtstramning har Sverige ändå en ganska hög standard. Jämförelsevis. En av de större tidningarna i Karibien hade för något år sedan en artikel om arbetslösheten och krisen i Sverige. Det påpekades att sämre tider stundade och att det var tid för svenskarna att inse det och börja leva efter sina tillgångar istället för att fortsätta som förut med hjälp av utlandslån. Det var en liten knäpp på näsan av ett land itredje världen. Sverige hade i många år stått som modell och exempel när det gällde utveckling, demokrati och välfärd. Vad ska man göra när förebilden inte motsvarar förväntningarna? Att gå till angrepp eller peka finger är vanligt när besvikelse och misstränkning inställer sig.

Enligt en färsk uppgift är antalet arbetslösa i Sverige 600 000. Börje Hörnlund har som arbetsmarknadsminister som en stor del av sin uppgift att försöka hålla paniken borta. Möten och förhandlingar har hållits, men någon egentlig framgång är för närvarande inte i sikte.

Ungdomar drabbas särskilt och de ser dystert på framtiden. Folk "kräver" jobb, inte bara sysselsättning. Pengarna är snart slut och redan har inskränkningarna börjat. Enligt regeringen Bildts haverikommission ledd av Assar Lindbeck behövs det en förändring i det ekonomiska och politiska systemet för att det inte ska bli en per-

manent arbetslöshetssiffra på 10% som t ex fallet är i Danmark. Haverikommissionen föreslår en drastisk nedskärning av förmåner som man vant sig vid vara självklara. En återgång till 60-talets standard blir nödvändig anser man. Större klasser i både grundskola och dagis verkar vara de åtgärder som människor reagerar mest emot. Att utlandsbiståndet som brukar vara 1% av BNP nu har minskat och åter skall bli 1% när vi möjligen får "råd", är det inte så många som bekymrar sig över. Den egna välfärden verkar trots allt vara det man värnar om mest och så värjer man sig mot varje fara som kan hota den.

Finansminister Anne Wibbles sparpaket som nyligen presenterats är ett hårt program som skall genomföras under fem år. För Sverige handlar det om tidernas hårdaste nedskärning. Hon säger bl a:

–Vi har som nation under lång tid levt över våra tillgångar. Nu måste vi tänka om. Vi får inte fortsätta att vältra över kostnaderna på våra barn och barnbarn.

Förväntningarna inför EG-inträdet är stora; en utvidgad arbetsmarknad som många sätter sitt hopp till.

Arbetslösheten har ökat dramatiskt i Sverige och på vissa håll är siffrorna uppe i 12–13%. Västmanlands och Kopparbergs län toppar listan. Enligt AMS 13, resp 12,8% mot 10% i hela riket.

Man får troligen gå till 30-talets depressionår för att finna en liknande tendens. Börskraschen initierade en lågkonjunktur. Åren efter första världskriget med dess svårigheter, ekonomisk ruin för många och där svälten ständigt låg på lur för många människor, banade väg för en ny människotyp och ett nytt tänkande. Man propagerade för ett nytt samhälle. Det växte fram, men gick inte utan offer, man behöver bara påminna om skotten i Ådalen där sex arbetare dödades 1931. Så småningom ledde utvecklingen till ett annat samhälle med större välfärd och mer demokrati.

Regeringen Olof Palme talade gärna om det starka samhället. Han menade att man kan bestämma produktionsökningen. Som uteblev. Den ekonomiska uppgången fram till 1920-talet, kanske en bra bit in i 80-talet förändrades. Kurvan har vänt och pekar nu neråt. 80-talet hade ju också sin börskrasch; 1986 hade sin speciella "svarta måndagen". Raset följdes av ett uppsving, åtminstone till synes. 80-talet blev de stora klippens tid. Många blev rika. Inte för att det skapades nya arbetstillfällen eller att människor i allmänhet fick det bättre. Det var bara ett litet fåtal som var smarta nog att dra nytta av tillfället att

Jimmy Gustafsson,
arbetslös
stockholmare:

Den viktigaste frågan !

Arbetslösheten används med rätta som en alarmsignal över läget i vårt land. Nu skulle man kunna ställa frågan om antalet procent arbetslösa är en måttstock på ett folks välbefinnande, men låt oss lägga den frågan åt sidan.

Helt uppenbart är att arbetslösheten är en av de många ruttna frukter som det samhälleliga trädet burit fram i tiden, en helt logisk följd och skörd av vad som tidigare har såtts.

Att vara arbetslös är naturligtvis oerhört krävande, och tar kraft, inte minst med tanke på framtidsutsikterna, vilka ter sig mörka. "Sysselsättning" kan möjligen ordnas i en framtid, mest för att snygga till statistiska tabeller. Oftast leder detta fram till 'placeringar' utan hänsyn till människans utbildning, egenskaper, möjligheter, behov osv., vilket naturligtvis skapar problem, eller åtminstone stöper om problemet i en annan form.

"Arbete kräver disciplin, arbetslöshet desto mer", sa någon stor tänkare. Det är inte bara det faktum att resurserna man rör sig med blir knappa, utan det värsta är kanske känslan av att sitta fast mellan, å ena sidan en byråkratiserad arbetsförmedling som har svårt att fylla den funktion den är avsedd för, och å andra sidan ett ersättningssystem som har dålig och osäker täckning.

Allt detta är ju enormt stora och viktiga frågor för var och en, och människan ropar gärna efter politiska lösningar från olika håll.

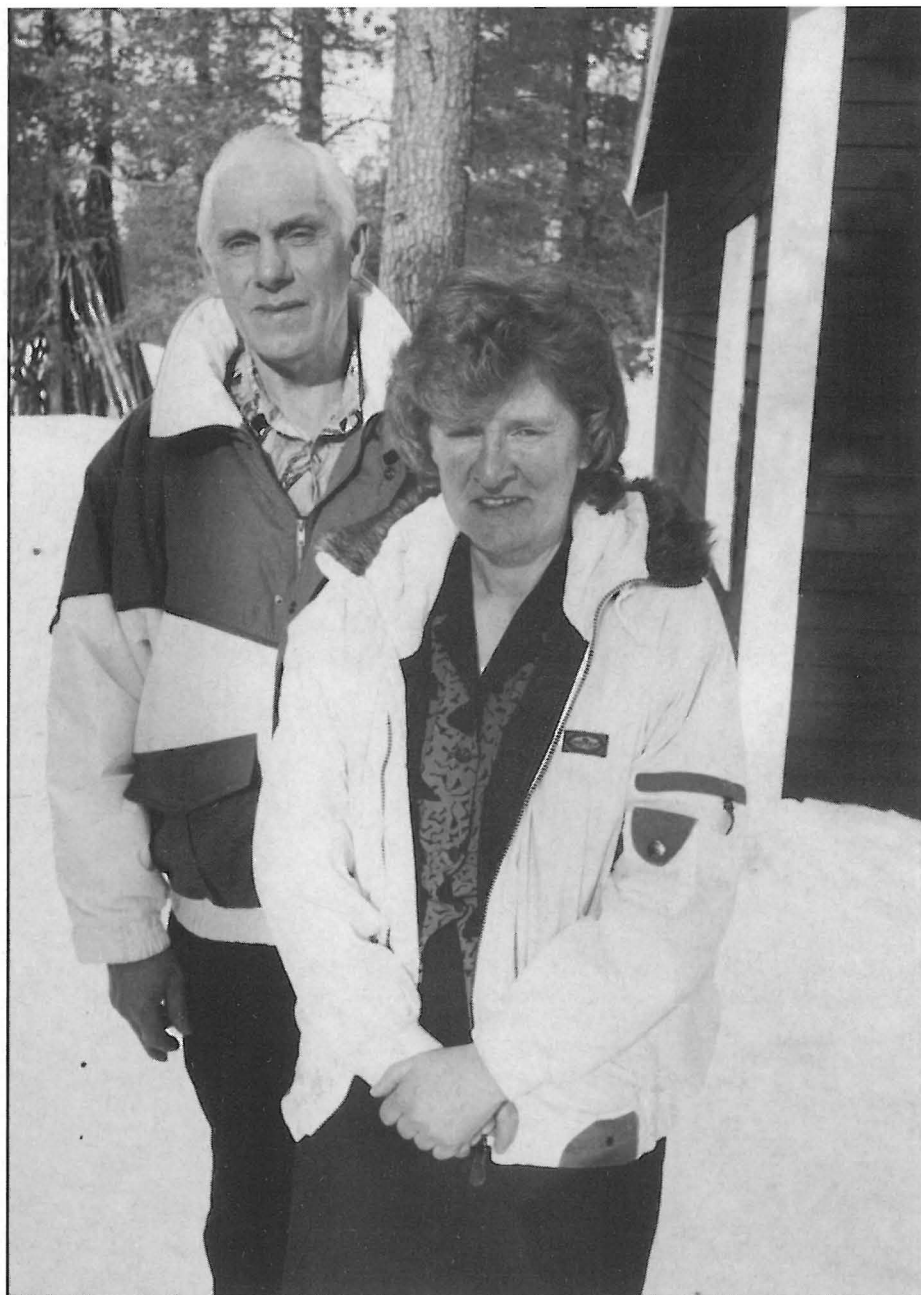
För den som söker sig till Ordet, är dessa frågor dock icke de viktigaste. Om det viktigaste heter det: "Söken först efter Guds rike och Hans rättfärdighet, så skall också allt detta andra tillfalla eder."

Ty den som har tagit emot Ordet, är icke arbetslös.

skaffa sig personlig vinning. Det var på något sätt en konstgjord lösning, inget reellt uppåtående i ekonomin. Förvisso är det överdrivet att göra analogi med 30-talet där också några få gjorde sig rika – men något ligger ändå i jämförelsen.

I Sverige får socialdemokratin skulden

för många av de missgrepp och fel som lett till produktionsminskning och arbetslöshet. Hur är det med den borgerliga regeringen? Kan man göra något åt situationen, kan partierna enas om att uppoffringar måste göras och tillsammans ta itu med problemen? Det återstår att se!

– Jag ville förära mig själv en födelsedagspresent – att göra Guds vilja. Och så började jag bygga på huset. Folke Mosshäll berättar om hur han började bygga på anläggningen som nu fungerar som kurs- och fritidsgård. Det var avslag från både bank och glesbygdsnämnd. Inga lån eller anslag beviljades. I tro började Folke bygga i alla fall. Efter bara någon vecka och utan ytterligare ansökningar eller förfrågningar meddelades bara att man tänkt om. Lån beviljades och glesbygdsstöd lämnades. Bygget fortsatte och nu står anläggningen som ett minnesmärke över Guds trofasthet. Familjen Mosshäll kommer från Drevdagen – riksbekant för sin kamp för att behålla bygdens skola. I den kampen har familjen Mosshäll deltagit, varit stöttepelare och inspiratörer för att striden skulle hållas vid liv och intensifieras. Det är tio år sedan kampen började och nu har till sist myndigheterna gett med sig. En friskola drivs i bygdens skollokaler med en av ortens söner som lärare. Ska man berätta om makarna Mosshäll är det nödvändigt att också ta del av kampen för skolan i bygden.

Astrid var vaktmästare i skolan. Hon kan berätta om olika incidenter som visar att det handlade om en maktkamp och hur man försökte få dem att ge upp.

– Vi fick inga böcker till skolan, ingen hälsovård eller skolmat. Och en gång tänkte man stoppa oljetillförseln. Men hur det var fick skolan olja och undervisningen kunde fortsätta.

– 1971 började egentligen striden om skolan och det resulterade i nederlag för kommunens beslut. Skolan fortsatte. Drygt tio år senare tog man en slags hämnd. "Den här gången ska vi vinna", sa myndigheterna. Det låg mycket prestige i myndigheternas agerande.

– Första gången gällde det våra barn och senare var det våra barnbarn vi kämpade för.

Folke fyller i:

– Det var typiskt med sammanträdet där man "informerade" om att skolan var nerlagd. Man hade brutit mot alla regler som fanns, tom förfalskat siffror för att frisera statestiken.

– De struntade i MBL-förhandlingarna t ex. Dessutom; ska man lägga ner en skola underrättas först de berörda

ETT

T

**Att Gud
uppleva.
fr**

och ett år senare ska man utreda konsekvenserna. I det här fallet utlyste man 10 dagar före skolstart ett möte för att meddela skolans nedläggning. Det var mer eller mindre en kupp.

– Vi började skolan i alla fall. Kanske var det ett taktiskt fel, vi borde ha strejkat, men vi tänkte på barnen och ville inte att de skulle fara illa genom den uppståndelse som uppstod.

Astrid och Folke berättar om uppvaktningar till skolministern, statsministern, kontakt med olika media, allt gjordes för att väcka uppmärksamhet och få fram sitt ärende. Det tycktes svårt, gensvaret från myndigheterna var svagt, istället verkade det som om man ville komplicera situationen för föräldrarna.

– Att det skulle bli för dyrt att ha skolan kvar, det argumentet blev söndersmulat. Motsatsen kunde bevisas. Men myndigheterna ville inte lyssna, det låg så mycket prestige i hela saken att det blev omöjligt att komma vidare.

– Det fanns föräldrar som flyttade ifrån orten, då de inte orkade med att leva i denna spänning. Det gick inte att leva ett normalt liv och det blev jobbigt. Vi fick kämpa för att hålla aktionen vid liv, att det inte skulle glömmas bort eller sopas under mattan.

Kampen var inte förgäves, nu är friskola beviljad och barnen går kvar i byns skola; nu med myndigheternas stöd och välvilja.

Motståndare till kristendomen

Makarna Mosshäll kom till tro 1974. Som ung var Astrid med i en försam-

MINNESMÄRKE ÖVER GUDS ROFASTHET!

**rofast har verkligen Folke och Astrid Mosshäll från Drevdagen fått
and annat på deras kursgård, där människor får höra det befriande
ningsbudskapet, och i kampen för att få behålla byns skola.**

ling, men hon förlorade senare intres-
set för möten och församlingsgemen-
skap. Tron svalnade. Det var så mycket
som upptog tid och krafter. Barnen
kom, hus och hem krävde sitt, um-
gänge och fester blev det som sedan
prioriterades.

Folke:

– Jag var nog motståndare till kristen-
dom. Det var mest jakt och fiske som
gällde för min del. Det är klart att jag
funderade på livets mening ibland. Tit-
tade på skogen, stjärnhimlen och tänk-
te att något måste det ju finnas bakom
det jag såg. Det kan ju inte kommit till
av sig själv.

– Sökte sanningen i olika religioner,
tom spiritism. Att jag började tänka på
frälsning var genom ett personligt vitt-
nesbörd. Jag arbetade tillsammans
med en man och han vittnade för mig.
På mina många frågor sa han enkelt:
"Pröva själv!" Det tog tag i mig och jag
började läsa bibeln. I smyg förstås till
att börja med.

– Det var Astrid som till slut undrade
om vi inte skulle gå på något möte. Jag
minns så väl första mötet. Mest för att
det kändes så pinsamt. Vi var sport-
klädda, vi kom direkt från skid-VM i
Falun. Jag minns en äldre man som
vittnade och tyckte att jag kände igen
mig själv.

– Efter det mötet fortsatte vi att vara
med om olika sammankomster, fram-
förallt bibelstudier. Det gick en tid och
vi fortsatte att vara med i möten, när
det blev tillfälle.

– Men vi kände att så kunde vi inte
fortsätta. Vi måste ta ställning. Det
gick inte att gå på möten ibland och se-
dan leva ett vanligt liv med allt det

innebar. Fast jag bekymrade mig för
hur jag skulle kunna förklara vårt ställ-
ningstagande för släkten, de skulle nog
inte förstå, tänkte jag. Men vi besluta-
de oss att bli frälsta och att i nästa mö-
te deklarera vårt ställningstagande.

Allt blev förvandlat

På kvällen satt de i köket och kunde
tydligt höra hur klockor spelade. Vari-
från kom det? Det fanns ingen förkla-
ring till det, men makarna är övertyga-
de: det var jubel i himlen över att de
tagit emot frälsning.

Folke:

– Frälsningsupplevelsen gjorde att allt
blev förvandlat. Skogen var så grön,
allt var så vackert. Och så hade vi en
sådan längtan efter att bedja.

Nu berättar de om en underbar tid. De
hade stugmöten där 60 personer kunde
samlas i något hem. Inga "dragpläs-
ter", det var enkla vittnesbörd i möte-
na. Men Guds Ande verkade och 13
personer i den lilla byn blev frälsta.

Astrid och Folke tyckte att de skulle
vilja ha en plats dit de kunde inbjudas
människor, som kunde få rekreation
och vila. Genom den anläggning de
byggt upp blev det möjligt att ta emot
många människor, med avsikt att bli
dem till vägledning och frälsning. Så
kom anläggningen till som började
byggas utan vare sig tillstånd eller an-
slag.

Väggarna i storstugan är tapetserade
av brev och kort från tacksamma grup-
per och skolklasser som tillbringat en
tid i Drevdagen. Pilgrimsskolan har
vid två tillfällen förlagt sportlovet dit,
och det är också meningen att försam-

lingen ska ha en konferens där under
midsommarhelgen.

Astrid fyller i:

– Det kommer mycket folk till bygden
genom kursgården och det är klart att
kommunen har synpunkter. De tycker
att vi borde tillåta sprit och dans. Då
skulle det komma ännu mer folk. Men
vi kan inte sälja oss och vill inte ha al-
koholförtäring och dans i våra stugor.
Genom vad de gör vill de tjäna Gud,
vittna om frälsning, och då är kursgår-
den ett bra sätt och det är otänkbart
för makarna att ändra regler och poli-
cy för att tjäna mera pengar.

Folke har vid flera tillfällen upplevt
mirakulösa helbrägdagörelser och har
mycket att säga om vad Gud förmår.
Allt blev till en liten bok. Den är bra
att sticka i händer på människor som
vill veta något om Gud, om skapelsen.

– Jag ville särskilt ge ungdomarna väg-
ledning. Församlingen har ju sovit i
100 år och det är dags att göra något
för att bemöta, utvecklingsläran fram-
förallt.

Folke har forskat, skrivit och sedan
själv gett ut i skrift vad han mött av
frågor och funderingar. Ytterligare en
bok är under planläggning.

Sittande i kaféet de driver, berättar
han om planer och tankar. Astrid fyller
på kaffe, går mellan borden, samtalar
lite med gästerna.

Att ge sig själv förmånen att göra Guds
vilja är ett gott val. Det har makarna
Mosshäll erfarit. Så fortsätter de att
verka för Herren Jesus Kristus i den si-
tuation de befinner sig och med de
möjligheter och resurser som står dem
till buds.

Ulla Näsholm

– Och han gav oss somliga till apostlar, somliga till profeter, somliga till evangelister, somliga till herdar och lärare. Ef. 4:9

NÅDENS

VERK I OSS

Människor som är bärare av de här tjänsterna är bristfälligt material, människor med samma defekter och svagheter som alla andra. De har fått nåd och har blivit beklädda med en tjänst för att tjäna församlingen.

Vi människor har olika temperament, olika utrustning, intellektuellt, känslomässigt och på andra sätt. Tjänsterna ska komplettera varandra för att måla Kristus. Att måla Kristus är ingen uppgift man kan ta sig; den måste bli given ovanifrån. Det är något som Gud lägger ner i vars och ens hjärta. Det handlar inte om att skapa karriär; det handlar om att föda människor till liv, och sedan bära människorna vidare till församlingens slutmål, nämligen likbildningen med Jesus Kristus.

Det finns två olika områden i evangelium som arbetar målmedvetet och metodiskt inom mig. Det ena, som är själva centrum, är försoningen. Återlösningsverket, är något man aldrig får släppa, utan man måste ständigt återvända till. Det finns ju en väldigt stor risk att man tappar det som är ett gudomliga, nämligen nådens verk, att vi blir frälsta genom nåd, det kan vi lätt förstå, men det fortgående helgelseverket är också nådens verk i oss. Rent intellektuellt förstår vi det, men att få det förkroppsligat och synliggjort i varje människas liv, är betydligt svårare. Där löper vi risk allesammans att försöka bli vår egen smed.

Människans personlighet är inte genomgående ond, det finns något inom oss som är gott också i relativ mening. Vi måste se skillnad på tingen i förhållande till Gud och i förhållande till våra medmänniskor. Därför står det så här:

–Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor, som i orättfärdighet undertrycka sanningen. (Rom 1:18)

Ogudaktighet och orättfärdighet. I förhållande till Gud finns det ingen människa som är född på den här jorden som kan komma med sin egen rättfärdighet inför Gud. Men det finns

en annan typ av rättfärdighet, och det är den vi möter hos Lot. Lot var en rättfärdig man som led svårt i sin rättfärdiga själ, står det. Det var när han såg orättvisorna bland människorna. Men den rättfärdigheten räcker inte till för att få gemenskap med Gud. Den finns där som något positivt; ett patos eller lidelse för rättfärdighet och sanning. Den finns där, men vi måste skilja den från Guds rättfärdighet, det är väldigt viktigt, för annars kommer vi i en begreppsförvirring och kan börja generalisera människor, vilket är väldigt negativt.

Försoningen är väldigt väsentlig och så en annan gudomlig gåva – apokalyps. Det betyder uppenbarelse. Uppenbarelse av vad då? Jo, av det som är fördolt och ligger bakåt i tiden men även i framtiden. I apokalypsen finns något som vi kan kalla för eskatologi,

Av
Gunno
Andersson

vilket betyder läran om de yttersta tingen. Det är en del av den uppenbarelse som ges oss i evangelierna. Apokalypsen måste vara en del av evangelium, annars blir evangelium stympat. Vi ser försoningsverket; Jesu seger på Golgata och hans uppståndelse. Det var en seger som måste vinnas. Men det måste komma en avslutning, vilket innebär att Jesus Kristus uppenbarar sig för att alla människor ska förstå vem han är. Genom denna uppenbarelse avslöjas Guds och människornas fiender, så att vi får de rätta och sanna

förhållandena också här på jorden.

Jesus Kristus är Herre. Men det är en liten minoritet som påstår detta. Men det kommer en dag då alla knä skall nödgas böja sig och erkänna, Gud Fadern till ära, att Jesus Kristus är Herre. Det sker vid Jesu Kristi uppenbarelse, då det blir klart för alla människor att Jesus är den rättmätige konungen över hela jorden, och faktum är att han äger alla människor. Människan gick bort ifrån Gud och ställde sig i en annans tjänst och blev slav under denne Herre, Satan. Jesus köpte människor tillbaka åt Gud med sitt eget dyra blod. Det som är fördolt för de flesta människor – att Jesus är Herre – det ska uppenbaras i tidsålderns avslutning.

Då möter vi en triumferande Jesus, den upphöjde Jesus och det är vår tröst. Vi väntar Jesus tillbaka. Människorna ska få se hur det verkligen förhåller sig. Därför måste vi vara ståndaktiga intill slutet, så att vi inte ger upp. Risker är stor, eftersom vi befinner oss på ett fientligt territorium.

Denna världens furste ska förleda dem som är på väg till förtappelsen. Människorna som satt sin tro till lögnen blir en plattform på det sättet att de fungerar som medialt underlag för krafterna som finns i mörkret, där denne världens furste är herre; fursten över luftens härspekt. Han bedrar dem, så att de blir ett lättarbetat material. De här människorna har inte gett kärleken till sanningen rum, så att de kunde bli frälsta.

Vi går tillbaka till Rom 1:18:

– Ty Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet hos människor, som i

orättfärdighet undertrycka sanningen. Vad innebär denna vrede? Kan Gud vara vred? De flesta vill ju ha honom som kärlek, och har svårt att förstå att det skulle finnas vrede hos Gud. Enkelt kan man uttrycka det så: Det är den dömande och bestraffande rättfärdigheten. Det är inte okontrollerad vrede på grund av dåligt humör. Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över speciella synder bland människorna. Dels är det ogudaktigheten bland människorna, som har ett felaktigt förhållande till Gud. I sin analys i Rom 1 tar Paulus inte först upp människornas moraliska kvalifikationer. Det behandlas inte heller i det första budet i dekalogen: "Du skall inga andra gudar hava jämte mig". Gudsrelationen är det primära.

Vad man kan känna om Gud, har Gud uppenbarat för människorna. Det finns alltså en uppenbarelse som varje människa kan tillägna sig, därför att man är människa.

I den här kunskapen om Gud finns det också något som gör klart för människan vad som är rätt och vad som är fel. Människan har möjlighet att vara moralisk ansvarig för de gärningar som hon gör i förhållande till Gud. Så började det i lustgården, och det ser vi under flera perioder i begynnelsen: Det är människans förhållande till Gud, samvetets tidsålder, det mänskliga självbestämmandets tidsålder. Lagen kom in långt senare såsom den sista möjligheten att korrigera människan. I varje epok i mänsklighetens historia, så börjar det med en katastrof: Guds vrede uppenbarar sig över människorna. I lustgården bröt människan mot ett bestämt bud som Gud gett. Gud uttryckte sin vrede när han visade på ormen som skulle söndertrampas, men stunga kvinnans häl. Förbannelsen drabbade jorden på grund av människans fall.

Att Gud drev ut människan får vi vara tacksamma för så att det inte fanns möjlighet att permanenta det här tillståndet. Det var inte vrede från Guds sida att han tog henne bort från lustgården, utan kärlek och omsorg. Han satte dit keruberna med det ljungande svärdet. Den period som följde efteråt fick människans eget samvete avgöra. Gud såg att människornas hjärtan var onda. Då ångrade Gud att han hade gjort människorna på jorden, han blev bedrövad i sitt hjärta. "Människans ondska var stor på jorden och deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt var allenast onda." Den utvecklingen var resultatet av att människan själv fick bestämma, och då kom Guds vrede – men också Guds nåd uppenbaras på det här märkliga sättet.

Noa, vandrade i umgängelse med Gud. Gud hittade en person bland

dessa miljontals människor som vandrade i umgängelse med honom. Namnet Noa, betyder, han skall trösta oss på bedrövelsens dag. Noas far Lemek var fylld av hat och bitterhet över alla misslyckanden och svårigheter som mötte honom. Då skulle Noa bli hans tröst. Han fick den himmelska visionen som han förverkligade. Han byggde en frälsningsark. Bara åtta personer blev frälsta.

Vattnet som för människor var till dom, blev för honom till räddning, därför att han lydde Gud. Guds vrede uppenbarade sig över ogudaktigheten och orättfärdigheten hos människorna. Men vi ser också Guds nåd. När det här hände hade drygt 1600 år gått av mänsklighetens historia. Nästa period blev inte lika lång, ungefär trehundra år, när det mänskliga självbestämmandet fick råda. Vad beslöt människan? Jo, att bygga ett högt torn och så skapa sig ett namn så att ingen skulle kunna spolia det de sysslade med. Vi ska sannerligen inte vara spridda över hela jorden, utan vi ska vara på den här fruktbara slätten och utvecklas på ett fint, kulturellt och humant sätt. Men då steg Gud ned för att se vad människan höll på med. Det var inget oskyldigt byggnadsarbete. Nej, det var människans innersta tankar, vad hon själv vill förverkliga. Då uppenbarade sig Guds vrede ifrån himmelen. Språket man talade blev ett minne blott. Så kunde man inte längre bygga vidare på sitt fantastiska projekt, därför att man förstod inte varandra. Babel var förbistrat. Mitt i den här förbistringen,

domen över mänskligheten, handlade Gud. Han uppenbarade sig för vår fader Abraham medan han ännu var i det kaldeiska Ur. Ur låg längst ute på slätten. Där uppenbarade sig Gud för måndyrkaren Abraham.

Hur gick Gud tillväga, tror du? Hörde Abraham nån klocka som ringde i huvudet och så fick han en massa ideer. Kom Gud dit och samtalade med Abraham? Det står inte hur, men han

uppenbarade sig i alla fall på ett sånt konkret sätt, att Abraham inte tog miste på vad det handlade om. Han tog konsekvenserna av påbudet och lydde. Han satte sig inte ned och började fundera: Det här kan aldrig gå... Vilka problem, vilka svårigheter! Och min gamle far måste jag också ta hand om. Det fanns tusen och en ursäkter för att han inte skulle ge sig av.

Här hade Abraham bott i många generationer. Han var den 20:e generationen från Adam: Här har vi bott och har det så fantastiskt. Tänk så fina badrum vi har, och rinnande kallt och varmt vatten! Så såg det ut där, kakel på väggarna, mosaik. Det var ljuvligt klimat, 25 grader på vintern. Så skulle Abraham ge sig i väg upp mot norr till en plats "som Gud skulle visa honom." Det var ju fullständigt dimma och töcken egentligen. Men det fanns något i maningen från Gud som gjorde att Abraham kände "jag måste gå, jag måste lämna landet och slakten". Han blev aldrig bofast. Han fick inget nytt flott hus med rinnande kallt och varmt vatten. Det blev ett tält i Mamres terebintlund vid Hebron. Det var inte mycket att hurra för. En massa otrevliga människor runt omkring. Bättre har man kunnat välja.

Till slut fick han en son, fastän han tyckte ett tag att det var nästan fiasko. "Jag får ingen arvinge, det blir Eliezer från Damaskus som får ta hand om alltsammans..." Det är ju inte det han trott och tänkt. Men han fick en son, löftessonen, Isak. Isak blev fader till Jakob som sedan blev fader till tolv män, stamhövdingar. Det slutade sedan med slaveri i Egypten. Guds vrede uppenbarade sig från himmelen. Det var inte hela mänskligheten som berördes längre, utan mannen som Gud utvalde bland alla andra män, blev en stamfader för ett nytt folk, Abraham istället för Abram.

Det var 72 personer som flyttade till Egypten. Det såg väldigt bra ut. Jose blev konung, det kom nya herrar och dynastier, som inte visste av Josef, och istället för goda dagar i Gosen, med rika hjordar av får och annan kreatur, så fick man samla halm och bränna tegel. Det blev tuffare och tuffare och det var ett stort armod hos det här folket. Guds vrede uppenbarade sig.

Men mitt i den här dystra situationen finns ett ljus: Gud hade inte övergivit sitt folk. Han hade sagt till Abraham att de skulle vara främlingar i ett land som inte var deras eget i fyrahundra år. Mose skriver: På den dagen de fyrahundra åren var tillända tågade folket ut. Det var inte en general med gedigen utbildning utan en fåraherde som gick i ledningen för ett par miljoner människor. Okända öden låg framför, men de hade fått en vi-

sion. De skulle tillbaka till landet för fäderna kom ifrån och en ny epok inleddes,

I öknen gav Gud dem sin lag. Med lagen kom en ny epok i frälsningshistorien, Gud uppenbarade något nytt som varit fördolt tidigare. Något av sin härlighet och gudomlighet, nånting av sin rättfärdighet. Men ju större härlig och gudomlig kunskap Gud ger människan, desto större ansvar får hon för sina gärningar. Det visade sig att det som var givet till välsignelse blev till förbannelse. Vad lagen åstadkommer är kännedom om synden. Lagen uppenbarar Guds vrede, därför att lagen har visat på synden.

I Romarbrevet ser vi hur Paulus utvecklar tanken. Vi kan följa den från Rom. Det handlar om människor. Paulus krymper perspektivet, och vi möter Abrahams avkomlingar; "Menar du att du skulle kunnas undfly Guds dom, du människa som dömer dem som handla så och dock gör detsamma som de? Eller föraktar du hans godhets, skonsamhets och långmodighets rikedom, utan att förstå, att denna Guds godhet vill föra dig till bättring?" (Rom 2:3–4)

Gud uppenbarade möjligheten till förbättring genom Guds nåd, skonsamhet och långmodighet. "Genom din hårdhet och ditt hjärtas obotfärdighet samlar du ju över dig vrede, som skall drabba dig på vredens dag, då när det bliver uppenbart att Gud är en rättvis domare". (Rom 2:5)

I grekiskan finns två olika ord för vrede. Det ena är orqé, det andra är thymos. Där det talas om Guds vrede som uppenbara från himmelen, som skall drabba på vredens dag, då står det orqé. Det är inte den våldsamma vreden som utlöses som ett åskväder, utan det är vreden som finns som en karaktärsegenskap nästan. Man känner att luften riktigt darrar av vrede och otålighet över orättfärdigheten och ogudaktigheten. Det krävs en dom. Något måste läggas tillrätta, det är indignationen över allt som förstör hos människorna.

Guds vrede uppenbarar sig från himmlen. "Ty han skall vedergälla var och en efter hans gärningar, evigt liv skall han giva åt dem som med uthållighet i att göra det goda söka härlighet och ära och oförgänglighet. Men över dem som äro genstridiga och icke lyda sanningen, utan lyda orättfärdigheten, över dem kommer vrede och förtörnelse". (vers 7–8) Vilka märkliga uttryck. Lyda orättfärdigheten. Det finns väl ingen som går omkring och säger: "Jag lyder orättfärdigheten". Men det manifesteras i våra gärningar att det är på det sättet; "över dem kommer vrede och förtörnelse". Här har vi de två begreppen "Orqé" och "thymos". Vrede, den här långsiktiga

som finns där och så kommer det förtörnelse – det är utbrottet om kommer på grund av vreden som lagras.

Det heter vidare: "Bedrövelse och ångest skall komma över den människas själ som gör det onda, först och främst över juden, så ock över greken." (vers 9)

I kapitel 3 gör Paulus en sammanfattning. Så här står det i vers 5:

– Men är det nu så att vår orättfärdighet tjänar till att bevisa Guds rättfärdighet, vad skola vi då säga? Kan väl Gud, han som låter vredesdomen drabba, vara orättfärdig? (Jag talar så som vore det fråga om en människa.)

Så är det naturligtvis inte. Vers 6:

– Bort det! Huru skulle Gud då kunna döma världen?

Så kommer han till den här slutledningen (vers 9):

– Huru är det alltså? Äro vi då något för mer än de andra? Ingalunda. Redan förut har jag ju måst anklaga både judar och greker för att allasammans vara under synd.

Vi kan bli frälsta, räddade till hans liv; uppståndelselivet. Den som fått tag i detta kan inte drabbas av Guds vrede.

Det gick lång tid för att Gud skulle kunna uppenbara sin vrede över ogudaktigheten och orättfärdigheten. Visst är Gud långmodig, visst är han tålmodig och skonsam, för egentligen skulle ju Guds vrede kunna drabba oss individuellt omedelbart. Men Gud uppenbarar sig och ger nåd. Men det går till en viss gräns. Människorna samlar på sig Guds vrede och så utlöses den, men mitt i denna vredesdom kommer Guds nåd med ny möjlighet, en erfarenhet som uppenbarar sig i mänsklighetens historia.

I Rom 4 talas det om Abraham. I kapitel 5 gör Paulus en sammanfattning som bildar slutfasen i första delen av Romarbrevet.

– Så mycket mera skola vi därför, sedan vi nu hava blivit rättfärdiggjorda i och genom hans blod, också genom honom bli frälsta undan vredesdomen.

– Ty om vi, medan vi voro Guds ovänner, blevo försonade med honom genom hans Sons död, så skola vi, medan vi hava blivit försonade, ännu mycket mer bli frälsta i och genom hans liv.

(Rom 5:9–10)

Det är inte en individ han talar om här, utan han talar om ett helt mänskosläkte. En har dött, alltså hava de alla dött. Det är den situationen som möter oss. Gud handlar utan att vi egentligen kunde påverka det, Gud leder fram till försoning och återupprättelse för hela mänskligheten, inte på grund av vår förtjänst, vi var ju hans ovänner men ändå skapar Gud möjlighet för människan att uppleva sann rättfärdiggörelse. Vi som var ogudaktiga, orättfärdiga, vi får uppleva att det kommer en rättfärdighet oss till del, den blir vår trots vårt hat och vår upprikslighet.

Det är stort att Gud har försonat hela mänskligheten med sig själv genom Jesus Kristus, men det var inte Guds tanke att han bara skulle slösa ut av sin kärlek och visa den för människorna på det sättet. Han ville ju att vi ska ta vara på kärleken, på försoningen, så att vi blir frälsta, genom hans Sons liv, för att leva tillsammans med honom. Det handlar om att göra bättring, en ny livsstil. Gud vill ha ett nytt folk som lämnar ogudaktigheten och orättfärdigheten. Gud uppenbarar något som är mera än lagen, mänskligt självbestämmande, patriarker och samvete. Det finns en nåd som griper in så djupt och så varaktigt, att det äger giltighet i himmelen och på jorden, en nåd som inte någon åklagare eller djävul kan göra anspråk på, och som är hållbar i alla instanser.

Vi kan bli frälsta, räddade till hans liv; uppståndelselivet. Den som fått tag i detta kan inte drabbas av Guds vrede. Det har ju drabbat Sonen. Det gäller att ta vara på försoningen.

– Ty själva förkunna de om oss, med vilken framgång vi begynte vårt arbete hos eder och huru I från avgudarna omvänder eder till Gud, till att tjäna den levande och sanne Guden, och till att vänta hans Son från himmelen, honom som han har uppväckt från de döda, Jesus, som frälsar oss undan den kommande vredesdomen. (1 Tess 1:9–10)

Den dom som med rätta måste drabba de människor som inte tar vara på nådens erbjudande. Såsom det skedde på Noas tid, som det skedde på Babels tid, som det skedde i Egypten, som det skedde bland Israels barn. Förvisso blir det en avslutning på denna tidsålder. Det går mot sitt slut, säger Paulus i Kor. Även i denna tidsålder kommer vi att få uppleva Guds vrede som uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet bland människorna. Men även i denna situation finns det nåd. Gud har gett det bästa han hade; sin egen son. Vi har nått slutstadiet på denna Guds uppenbarelse. Han kommer snart tillbaka

för att uppenbara de sanna och rätta förhållandena. Bibeln beskriver på ett speciellt sätt den här tidsålderns avslutning genom apokalypsen, uppenbarelse från Jesus Kristus som han genom änglars försorg ger till Johannes på ön Patmos. Gud ger insikten om vad som kommer att ske, han uppenbarar för oss hemligheter som varit fördolda genom tidsåldrarna, men nu uppenbarar han sig för sina profeter.

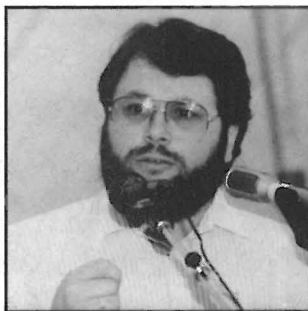
Gud har inte bestämt oss till att drabbas av vrede, utan till att vinna frälsning. När det gäller församlingen kan vi bli missledda i våra tankegångar genom att vi har vår egen tid som utgångspunkt. Men det kan man inte alltid ha. Man kan inte heller ha Sverige som utgångspunkt, utan vi måste se det i ett större tidsperspektiv. Jesus säger: "I världen liden I betryck, men var vid gott mod". Församlingen har aldrig blivit lovad något annat än förföljelse, betryck och lidande. Det stämmer inte med vår situation nu. Det har varit så en tid, men det är ett undantag i utvecklingskedjan. Det kommer att förändras. Bibeln säger att det måste bli förföljelse och svårigheter. Vi vill inte bli förföljda eller jagade på något sätt. Men vi förstår när vi läser att det kommer en tid av oerhörda problem, inte bara för församlingen, utan för alla människor på den här jorden, därför att en ny värld ska födas.

Jesus svarade dem: "Sannerligen säger jag eder; när världen födes på nytt, då när Människosonen sätter sig på sin härlighets tron, då skolen också I, som haven efterföljt mig, få sitt på tolv troner såsom domare över Israels tolv stammar." (Matt 19:28)

Jesus säger bara en gång "världen födes på nytt". Redan hos profeterna i GT talas om en ny tidsålder "då jag skall lägga min lag i deras hjärtan", säger Jeremia. Han talar om en fullständig förändrad situation. Den här nya tidsåldern ska bryta in; inte genom en succesiv utveckling utan det blir likadant som tidigare. Guds vrede uppenbarar sig från himmelen över all ogudaktighet och orättfärdighet bland människorna. Den principen har inte förändrats. Israel kommer att uppleva sin vedermöda. Det har varit ett folk utspritt bland nationerna, men de ska samlas tillhopa. Varför? Det är förberedelserna för det nya riket. Inte genom politiska ansträngningar, även om vi kan se mycket av detta som sker i Israel som direkt profetiska uppfyllelser. Gud tillåter människans försök att skapa nånting, men förutsättningen till ett nytt rike finns i att han kommer från himmelen.

För alla de andra grupperna av människor, hedningarna som inte har Isra-

els position handlar det om vrededom. De har inte tagit vara på frälsningens budskap. Liksom det skedde på Noas tid eller andra epoker där människorna drabbas av vrede. Gud vill sammanföra alla krafter i universum att fokuseras till en enda tidpunkt: för Israel, för hedningarna, för församlingen. Svaret är: Jesus kommer tillbaka! Just i den här händelsen gör Gud upp räkningen med alltsammans, och mitt i vrededom kommer Guds nåd i en ny tidsålder för hela mänskligheten. Genom stora vedermödor och katastrofer.

"Att vänta Jesus tillbaka är inte en känslöförmimelse; det är ett sätt att leva."

Församlingen får i den här fruktansvärda situationen uppleva gudsingripande: för att inte gå under, men i triumf gå segrande för att möta sin Jesus i uppräckelsen, förvandlas och bli lik honom. Det är helt oslagbart vad Gud har tänkt i sitt hjärta om församlingen. Det är en hemlighet för världen. Det här kan man inte lära sig eller läsa sig till, man kan ha en intellektuell uppfattning möjligtvis men man förstår inte vad det handlar om. Vi har fått Guds liv, Guds ande, och när vi hör ropet från himmelen, då upplever vi kontakt, gemenskap. Signalen kommer inte som en överraskning, utan som en bekräftelse på vad som redan finns där.

Att vänta Jesus tillbaka är inte en känslöförmimelse; det är ett sätt att leva. Ett annorlunda sätt att leva än det vi möter i det vi kallar för världen bland människorna som inte har den hör visionen. Församlingen kan lätt påverkas av allt som finns på det här fientliga territoriet. Det gäller att använda de medel som Gud har ställt till vårt förfogande. Först och främst nåden, då har vi frid med Gud. Det är förutsättningen. Den ande som bor i oss, det nya livets ande, arbetar intensivt för förbättring, förändring; att vi ska bli annorlunda. Mera lika Jesus.

Det kanske blir för oss som det blev för Hanok. Till slut är vi så nära Gud att han säger: Kom hem nu. Vi har vandrat i umgängelse med Gud, det är bara en slöja som skiljer oss från honom. Ett ord av Gud, och uppbrottet

sker. Den dagen är inte långt borta.

Vi ser konturer, alla moln i horison-ten som Jesus talar om: "Människan står rädlös vid havets och vågornas dån, de uppger andan av förskräckelse över det som ska övergå jorden och världen". De förstår vad som ska hända, men de har ingen lösning, inget hopp, ingen framtid. Men så finns det en skara människor som lever annorlunda med en annan inriktning och väntar – inte svaret från politiker, vetenskapsmän och andras, utan väntar sin Frälsare och försonare från himlen. Det är enda svaret som räcker till den här tiden och den dag som kommer. "Så trösta nu varandra med dessa ord". Vi måste trösta och uppmuntra varandra, vi måste hjälpa varandra, så vi inte stupar, utan kan nå fram; ständaktigt hålla ut intill den dagen då vi hör anskriet ljuda.

Gud har gett oss en hjärna som vi kan tänka med, så vi kan förbereda oss. Anden pockar i oss, hjälper oss att vinna vägar som gör det möjligt för oss att bli bevarade och inte gå under i den tid som nu är. Även om vi upplever att det inte finns naturliga förutsättningar att överleva ser vi att det mitt i denna öken finns en klippa som åtföljer oss och ger friskt och klart vatten. Vi möter eldstod och molnstod till beskydd och beskärm under vandringen, fram till den dagen då vi får se vad egentligen molnstoden, eldstoden och klippan representerade. Det är inget mindre än Jesus Kristus själv som är närvarande genom sitt ord och sin ande i sin församling.

Låt oss tacka Jesus; prisa och upphöja honom när vi får se den härlighet han representerar och vill att vi ska leva i. Han vill förbättring, han vill nånting mera med oss. Vi ska inte duka under i missmod eller andra ting som vill förhindra vår utveckling och förkovran.

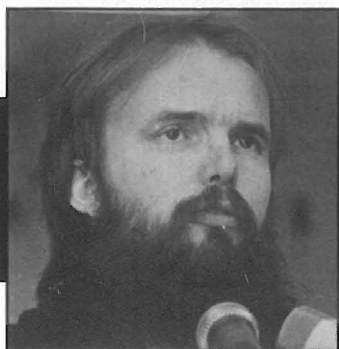
**FÖLJ MED
I TIDEN!**

Prenumerera på

**MIDNATTS
ROPET**

BOX 20134
161 02 BROMMA

...OCH SÅ HISTORIEN...

Hans Lindelöw om utställningen "Den Svenska Historien"

Med anledning av utställningen "Den svenska historien", som har öppnats på de svenska museerna under våren, och med anledning av den debatt som har förts i pressen om historikerns uppgift, skulle jag vilja citera några svenska historieskivare från äldre och senare tid.

Ett besök på Nordiska museet på Djurgården och några iakttagelser där får utgöra bakgrunden. På Nordiska museet har föremål från Sveriges historia mellan 1523, då Gustaf Vasa gjorde sitt intåg i Stockholm, till våra dagar, ställts ut i form av en slags orienteringsbana. Hur framställs då en för vårt land så väsentlig tid som reformationen på 1500-talet, text? Eller folkrörelserna på 1800-talet? Eller välfärdsbyggandet på 1900-talet?

Om vi tar reformationen, så ligger i en glasmonter några gamla böcker

och skrifter. Där ligger bl a en bok av Olaus Petri: "En predicand emot the gruffeliga edher och gudsförsmädelse som nu almenneliga brukas".

Hur ska vi orientera oss i historien? Ovannämnda predikan finns också utgiven i moderniserad form i en Olaus Petri-samling av Gunnar Westin: "En predikan emot de gruffliga eder och gudsförsmädelser som nu allmänneliga brukas". Samma samling innehåller fler intressanta skrifter av Olaus Petri, som vi ska se senare i denna artikel. I montern på Nordiska museet ligger alltså ett ursprungligt exemplar av "En predikan..." som trycktes i Stockholm 1539, och en liten skylt förklarar: "En predikan mot svordomar. Kungen lär ha känt sig träffad". "Kungen lär ha känt sig träffad", står det. Historieskrivningen på Nordiska museet är i det här fallet ganska färglös i jämförelse med några av de historieböcker som jag har fått i mina händer,

VILHELM MOBERG

Har detta möjligen att göra med en tendens som jag har funnit vara ganska genomgående, att tona ner reformationens betydelse, och istället skriva om historien till den romersk-katolska kyrkans fördel, i dessa EG-tider?

Jag skulle kunna ta andra, mer tydliga exempel på det, både från Nordis-

ka museet och från andra håll. Men låt oss bara titta närmare på just den här händelsen, Olaus Petri's predikan mot svordomar, någon gång under 1530-talet, som kanske placerar reformationen och dess drivande krafter i ett kritiskt ljus, mer än den katolska mot-reformationen.

Jag ska läsa ur tre svenska historieböcker, en från 1900-talet, en från 1800-talet och en från 1500-talet. Den första boken som jag läser ur är Wilhelm Mobergs "Min svenska historia", från 1960-talet. Och det är det han skriver i inledningen till första delen "Från Oden till Engbrekt", om sig själv som historiker, som jag vill citera ur:

"Som historisk berättare är jag ju på sin höjd en enkel lekman och gesäll, som främst har gått i lära hos tre stora mästare, två engelsmän och en svensk. Trevelyan rekommenderar Macaulays "History of England" åt alla som ämnar skriva berättande historia, den bör noga studeras av dem. Men rekommendationen gäller även Trevelyan själv, som för mig framstår som den störste engelske historikern i modern tid.

ANDERS FRYXELL

Den svenske mästaren är knappast läst av någon längre, tyvärr. Det är Anders Fryxell, som under loppet av femtiosex år skrev "Berättelser ur svenska historien till ungdomens tjänst", i fyrtiosex delar. Han var

prost i Sunne i Värmland och skrev historia från kristna utgångspunkter och värderingar, och han är självklart begränsad av sin tid. Men han berättade enkelt, klart och livfullt, och därför lyckades han – bättre än alla fackmän – få svenskarna att läsa sin egen historia. Han erkändes inte som en verklig vetenskapsman, men hans verk reste frågor och problem, som tvingade fram nya undersökningar med nya resultat.

UTRENSNING

Hos honom hämtade Strindberg och Heidenstam större delen av källmaterialet till sin historiska diktning. Anders Fryxell gjorde en banbrytande insats, när han rensade ut fyra dominerande drag ur äldre svensk-nationell historie-skrivning: 1) Ultra-royalismen 2) Ultrapatriotismen 3) Ultraheroismen 4) Den historiska kasuistiken. Han var född i ett hem, där frihetstidens idéer ännu omfattades, och han blev dem trogen. Det var modern som i sonen ingöt avsky för tyranner och krigarkungar; om Napoleon sade fru Fryxell, enligt vad han själv berättar: "Jag önskar att han till straff för sitt slaktande finge ligga i barnsäng för hvar och en människa, som för hans skull blifvit ihjälskjuten". (A. Fryxell "Min historias historia")

Och tendensen i sonens berättelser ur svenska historien blev starkt anti-heroisk. Fryxell gjorde rent hus med den historiesyn som inte tillämpar moralen på politiken utan har en särskild sedelära för kungar, statsmän och härförare, enligt vilken en och samma gärning är tadelvärd och brottslig när den begås av en enskild människa, men tillåten och till och med berömvärd när den utförs av en kung, en politiker, en general eller någon annan inom den maktägande överheten.

I Fryxells efterföljd tillämpar jag principen om alla människors likhet inför historiens lag och använder en och samma måttstock vid bedömningen av historiska personers gärningar, oavsett vilken ställning de har intagit i samhället".

OLAUS PETRI

Så skriver alltså Wilhelm Moberg om Anders Fryxell, som var verksam på 1800-talet. Och Anders Fryxell i sin tur skriver om Olaus Petri, och om den händelse som knapphändigt kommenteras på Nordiska museet. Jag läser ur tredje delen av hans "Berättelser ur svenska historien, 49 kapitlet; om konung Gustaf och Olaus Petri: Då Gustaf i början av sin regering ofta och hastigt afsatte katolska präster och biskopar, så gick det

lätt för honom att få andra istället. De rika biskops-stiften och goda prästgälden lockade många att gå in på konungens afsikter om de också icke voro så alldeles öfvertygade om deras riktighet. När nu sådana präster efter någon tjänstgöring började inse, huru mycket deras både makt och rikedom voro inskränkta mot företrädarnas, så blefvo de missnöjda, begynte knota och förorsakade Gustaf många ledsamheter; dock höll han dem kraftigt i styr. Olaus Petri var den, som i synnerhet förtörnade honom dock av helt andra orsaker. Gustaf hade nämligen den ovanan att inblanda mycket svordomar i sitt tal. Detta kunde Olaus Petri ingalunda lämna opåtaladt. I en predikan i Storkyrkan utfor han häftigt dæremot, ej skyende att uppenbart nämna konungen. Äfven dessemellan kallade han oförtäckt Gustaf en tyrann och girigbuk. Några vädersolar syntes på himmelen. Olaus lät afmåla dem och upphänga taflan i Storkyrkan: "Dessa solar", sade han, "båda ett stort straff över riket, för konungens synders skull".

"LYDNAD MOT ÖFVERHETEN"

Gustaf harmades högeligen. "Vi hafva förmodat", skrev han till Olaus broder, ärkebiskopen, "att menigheten borde undervisas, ej hållas i blindhet och uppröras. Predikningar borde bestå ej i smädelser och utrop emot ceremonier utan i kärnan av kristendomen, i läran om broderlig kärlek, gudligt leverene, tålmod i bedröfelsen med mera. Kristus och Paulus predikade lydnad mot öfverheten; svenska präster åter gensträfvighet, gifande konungen skulden för all den svordom, som gängse är, på det att allmogen må uppretas. Guds ord bjuder dock att först hemligen varna och förmana till bättring, men här begynnes med uppenbara förbannelser både i predikningar och tryckta skrifter. Då I därför: tillade Gustaf, "saken så ovisligen företagen, så befalla vi, att från denna dagen intet uti reformationen får företagas, intet tryckas, oss oåtsporda, och skolen I, ärkebiskop häruti noga taga eder till vara, dærest I viljen undvika olägenhet".

Därpå förordnade konungen Georg Norman till superintendent öfver rikets prästerskap samt gaf honom ett religionsråd till biträde. Härigenom nedsattes biskoparnas makt, och allt klerkeriet gjordes än mer beroende af konungen. Tvisten med Olaus stannade".

Detta må väl anses vara intressant och upplysande händelse i den evangelisk-lutherska församlings

historia som sedan i allt högre grad blifvit svensk statsreligion. Hur ska en sådan religion kunna hålla ifrån sig den romersk-katolska villfarelsen?

"Ett år därefter upptäcktes, att Olaus Petri och Laurentius Andreae känt men förtegit Anders Hansons mordslag mot konungen. De ställdes straxt för rätta. De hade fått veta föräderiet under hemlig bikt och ursäktade sig därmed; ty då likasom sedan, skulle prästerna både enligt lagen och allmänna tänkesättet förtiga allt sådant. Gustaf ville ej godkänna ursikten. De dömdes till livets förlust. Ärkebiskopen själv måste fälla och underskriva sin broders dödsdom. Laurentius Andreae löste sig med all sin förmögenhet och lefde sedan i stillhet.

Svårare var det för Olaus, mot vilken Gustaf var mycket uppretad. Ändtligen, då hela Stockholms borgerskap bönföll för denne sin kyrkoherde och erlade i böter 500 ungerska gyllen, lät Gustaf beveka sig. Olaus fick nåd och till och med efter tre år sin syssla igen. Han dog slutligen 1552. Men ännu i grafen skulle han göra Gustaf förtret. Han hade författat en krönika öfer hela svenska historien ända till 1531. Först efter Olaus död kom den för konungens ögon och behagade honom föga. Olaus hade alltför obeslöjat framställt de forna vasaherrarnas tillgifvenhet för Danmark, ej heller hade han varit nog sträng mot de katolska prelaterna, med mera. Konungen befallde därför, att alla afskrifter av densamma skulle samlas och uppbrännas. Några blefvo dock räddade till lycka för både den svenska historien, ty bröderna Olaus och Laurentius förbättrade modersmålet märkligen, och lång tid förgick, innan någon svensk förmådde upphinna deras fullkomlighet häruti".

Den tredje historiebok som jag väljer att citera ur blir alltså Olaus Petris krönika. Där skriver han bl a: "Men de äro väl många som krönikor skrivit hava, och dock ganska få som rättat sättet haft hava, vilket nog är uppenbart såväl med främmande kröniker-skrivare såsom svenska och danska. De skriva väl alla om örlig och krig, men huru sådant tillkommet är och vilken parten bättre sak haft haver där varder ganska ringa omtalat. Och därför kunna de som efter komma icke hava sådan nytta av deras förfäders historier som det vara borde. Så haver ock mycket vordit skrivet av dem som partiska och välvda män i saken varit hava. Och därför hava de upphöjt den parten som de hava hållit med, och den andra platt föraktat. Och är så ofta sanningen tillbaka låten".

LEDAREN

Fortsättning från sidan 5

ka efter vad det innebär att hålla trygghet för alla.

Ingen kristen har anledning acceptera sysslolösheten. Det är mycket möjligt att institutionerna och byråkratin inte klarar av att skaffa arbetstillfällen. Men de arbetet som tillhandahålls via institutionerna, är ett litet fåtal. Det är sådana arbeten som redan är registrerade. Uta anför denna sfär finns det hundratusentals jobb.

Också kyrkorna har accepterat samhällets ekonomiska system, och blivit mer eller mindre förslavade av penningen. Hela deras verksamhet är betingad av de ekonomiska resurserna. Församlingarna förklarar att de skulle vilja göra saker och ting, men man har inte ekonomiska resurser. Detta är ett fullständigt felaktigt tillvägagångssätt. De kristna borde hellre säga: Vi saknar pengar, men vi har enorma resurser. Det är inte säkert att våra tillgodohavanden klarar av det här, men det finns händer, fötter, hjärnor; villiga människor som kan ställa upp.

Då uppstår en massa frågor som gör problemen nästan oöverblickbara: Fackliga frågor, anställningsfrågor. Yrkessynsinspektionen och andra ska vara med och klåfingrigt tillrättalägga vad man planerar, agera övervakare och beslutande organ.

Kyrkorna bör säga nej tack till alla subventioner, och göra klart för vårt samhälle att de kristna församlingarna vill verka utan att skriva räkningar för arbetet på landets alla medborgare. Som det fungerar nu, måste också de arbetslösa vara med och finansiera den kyrkliga verksamheten som många varken sympatiserar med eller tror på.

Pastorerna behöver lära sig att deras liv inte är beroende av penningen. De ska inte till varje pris upprätthålla klasskillnaderna i församlingen genom blodigsteologin: "Giv hit, giv hit!" Varje sann kristen representerar en utgående kärlek. Den personliga försakelsen är en tillgång. I denna försakelse skapas idéer och ges visioner till olika praktiska insatser.

Om det inte finns pengar att betala arbetsinsatserna, får man väl dela brödet med varandra. Kanske någon i församlingen har en åkerteg. Den kristne bör inte acceptera arbetslöshet. I den kristna församlingen bör man lära sig att leva utan partibok, bankbok och fackföreningsanslutning. Om ledarna i de kristna församlingarna tågar sin sak på allvar, skulle de nat

turligtvis som föredömen säga: Nu avser vi oss en stor del av våra löner och, framför allt, statsbidragen som pumpats in i verksamheten år efter år. Det skulle bana väg för ett nytt tänkesätt, och ge nya förebilder.

Organisationerna som haft ganska stora resurser: Partistöd, presstödet, församlingsstöd och dylikt, bör brytas upp, så att människorna kommer till insikt om det osunda i att samhället måste vara med och bygga upp institutioner som en gång i tiden var statens kritiker, men under resans gång har förändrats till att bli serviceorgan åt staten.

En församling kan fungera utan kyrkolokal, utan ordinerat prästerskap, utan kontor och subventionerade tjänster. Men då måste naturligtvis de enskilda medlemmarna inse att de har stor betydelse, att de representerar enorma, nedfrusna resurser. Dessa resurser måste frigöras, och det är förkunnarnas stora uppgift att göra de heliga skickliga.

Låt oss sluta upp med diskussioner, och istället börja bedja. Den som nalkas Gud, får uppleva något nytt. Det växer fram uppfinnare i den församling som vågar gå denna väg, för just genom bönen och

nöden provas tron och visar sig äga en övervinnande styrka. Inte bara att komma ur svårigheter, men att artikulera tron; synliggöra den.

Där materialismen härskar, räcker inte 100.000 kr i månaden till. Där tron härskar, kan 100 kr åstadkomma mirakel och räcka i årtal! Våra egna psykiska, intellektuella, moraliska och tekniska krafter kan inte åstadkomma detta, utan endast en närbild med Herren Jesus Kristus. Så får man en förvandlande tro, och vad den åstadkommer är viktigt och nödvändigt.

Kristne vän, gör dig fri ifrån beroendet av samhälleligas organ; tro inte att de ska kunna lösa livskonflikterna. Börja handla utifrån vad tron erbjuder. Allt är möjligt för den som tror, och allt förmår jag i Honom som giver mig kraft!

Detta är inte ett sätt att smita undan problem och plågor, men det är ett gudomligt sätt att lösa dem på. Och det korta perspektivet som Guds Ande ger oss, påminner oss om att oberoende av vad dagen har burit i sitt sköte, vet vi att Herren kommer. Denna elementära undervisning för sant lärjungaskap leder oss in i ett lyckligare liv. För tid och evighet.

Beställ

MÅNADENS KASSETT

- Väckelsesånger
- Vittnesbörd
- Brännaktuell förkunnelse

30:-/st
Helår (12 kass.)
250:-

..FRÅN BÅLLSTA
MISSIONSCENTER
BOX 20134 161 02 BROMMA
TEL 08/627 55 55

Endast Postens avgifter tillkommer

DÖD ELLER LIV

Fortsättning från sidan 7

täcker vad som håller på att ske, då gör de allt de kan för att eliminera, förhindra processen. De vet att den som blir en kristen är förlorad för de nöjen och intressen som förut var så viktiga. På frälsningskandidatens sotsäng sitter vänner, grannar, arbetskamrater och anhöriga. De anstränger sig verkligen för att ha kvar frälsningskandidaten kvar i det gamla livet.

Nog känner man igen det här. Ingen upptäcker hur ingyttrad hon är förrän frigörelseprocessen börjar. Då visar det sig att de som verkade bäst, mest goda och religiösa, utgör de största hindren. De kommer med tvivlets medicamenter och injicerar dem i människans inre värld. De gör allt de kan för att få förevändningar för frälsningskandidaten att vänta med, dröja eller uppskjuta frälsningen till något annat tillfälle.

När Israel började kämpa för sin frigörelse, de ville ut ur fångenskapen i Egypten, då tilltog förtrycket. För varje gång de krävde "släpp mitt folk, så de kan hålla högtid i öknen", så hittade Faraos på ständigt nya saker för att hålla dem kvar i landet. Han var redo till många kompromisser för att ha folket kvar under sin spira. Till sist visade det sig att det inte var fråga om åsikter eller andra skillnader, det var fråga om liv eller död.

Det är fantastiskt att erfara en så djupgående frälsning att man kan säga att Faraos inte längre har något inflytande över den som kom ut ur landet och

gick genom havet. Egyptierna dog i havet, men Guds folk vandrar igenom. "Då de försökte gå samma väg, gick de under." Det finns inte plats för religiösa experiment, det är fråga om att handla i tro. När de försökte gå, då visade det sig att allt störtade samman och de gick under, men de som gick i tro kom igenom.

Sedan började vandringen på ett helt nytt territorium, dit Faraos spira inte längre kunde nå. På nytestamentlig mark uttrycker bibeln det så här: "Så hava vi ingen förpliktelse..." Den troende har inga skyldigheter mot köttet eller mot världen. Han har övergått från döden till livet, från Satans makt till Gud.

Så fort någon ligger på sotsängen och ska dö, kallar man på de hjälpmedel som finns för att hålla vederbörande vid liv, och hindra dödsprocessen.

Men när döden gjort sitt inträde, då låter man inte den döda kroppen vara kvar i rummet. Man ägnar sig inte mer åt den, så man mäter temperaturen eller tar blodtrycket. Det är ingen som gör så. Då döden är ett faktum, håller man inte heller på att tala med den döde om gamla minnen eller uttrycker sin glädje över att äga gemenskap. Då är den tiden förbi. Det är inte stillheten i rummet som är det typiska, utan döden. Inte speciellt många vill komma och hälsa på liket, "tacka för senast". Då döden är ett faktum är det nödvändigt att så fort som möjligt komma till graven och lysa frid över den dödes minne.

När döden är ett faktum för den troende, då kommer triumfen – det är skillnaden. Dopet som egentligen är en begravningshögtid kommer att bli

en uppståndelsehögtid. Det är ingen som sjunger den dödes lov för det goda han har gjort i sitt liv, utan man jublar över att vederbörande nu äntligen är död. Det talas inte om hur bra han var och hur fint han levde, utan det konstateras: Han var under ett åtal och för att komma bort från det åtalet måste något radikalt inträffa. Det enda sättet att komma bort ifrån det var att han dog.

Hur skulle detta kunna bli en verklighet? Hur skulle det kunna realiseras? Romarbrevet har klart och tydligt fastställt och proklamerat detta. I dopet förenas vi med honom i hans död; identifikationen, så när människan döps, döps hon med honom. Inte nog med det, hon döps också till honom. När Jesus dör på korset, dör han som den siste Adam. Därmed sätter han punkt för hela det släktet. Men Jesus står upp igen som den andra människan; inte som den andra Adam. När människan döps begravs hon med Jesus som den sista människan och då är hela det gamla sammanhanget totalt uttraderat. Det gick i vattenmassorna.

När dopkandidaten kommer upp från dopet, står den helige Ande där och hälsar välkommen in i församlingen. Anden ger den behörighet som behövs för att kunna tjäna i ett nytt väsende i liv. Så får den nyfrälste på det sättet församlingskort, bevis på att ha kommit in i Guds församling. När han blir döpt i den helige Ande och börjar tala nya tungomål, då har han fått ett tecken.

Så börjar vandringen – det nya.

LEVANDE VÄCKELSESÅNG

60:-/st

PÅ KASSETT!

- ☐ "HÄRLIGT FRÄLST"
Studioinspelad solo- och duettsång
- ☐ "JESUS LEVER"
Hans Lindelöw sjunger
- ☐ "JESUS FÖRLÖSTE MIN SJÄL"
Live-inspelad församlings-, solo- och duettsång
- ☐ "HALLELUJA, HALLELUJA"
Pilgrimsskolans barn sjunger

KRYSSA FÖR DE KASSETTER DU ÖNSKAR HÄR BREDVID, Fyll i NAMN OCH ADRESS PÅ TALONGEN OCH SKICKA IN ANNONSEN TILL: Bällsta MissionsCenter, Box 20134, 161 02 Bromma

Namn.....

Gatu/boxadress.....

Postadress.....

Missa inte sommarens maranatakonferenser!

Välkommen till

Väckande Vägledande Verklighetsförankrad

BIBELKONFERENS

22 – 27 JUNI '93

ARNE IMSEN
Huvudtalare

i natursköna Drevdagen i Dalarna. (2 mil nv Idre)

Mötestider, dagligen : 11.00, 15.00, 19.00.

Initialmöte 22/6 kl. 19.00.

Färska missionsrapporter från Öst och Väst!

Folke Jacobsson, Tage Johansson, Hans Lindelöw, Fred Örtegren tills. m. vittnen fr. när och fjärran medverkar.
Spec. gäst: Doris Diaz fr. Dominikanska Republiken.

Arr.: Maranataförsamlingen i Stockholm, för information och anmälan: 08/627 55 55

Välkommen till

**Maranatafolkets
SOMMARKONFERENS '93**

MEDVERKANDE: ARNE IMSEN, Jan Egil Hafsabl, Gunno Andersson, Folke Jacobsson, Tage Johansson, Märta o Runo Strömmare och Hans Lindelöw tillsammans med vittnen, sångare och trossyskon från när och fjärran!

- Plats för tält och husvagnar
- Inga fasta avgifter. Alla kostnader täcks genom NT:s offertjänst!

**FRIHET OCH
FASTHET I KRISTUS!** Gal. 5:1

**Möten dagligen
11, 15, o 19.00**

**17 – 25 JULI
PÅ HUMLEGÅRDEN,
LATORP
13 KM VÄSTER OM ÖREBRO
För vidare inf. tel. 019/96472**

Det har blivit ett signum och en kär tradition för maranatafolket att vid samling till konferens inte ta ut fasta avgifter för mat och logi. Vi bär gemensamt kostnaderna enligt den i Nya Testamentet anmodade principen. (Ex.: 2 Kor 8:12–15) Allt för att en utjämning skall ske, och inte ekonomiska spärrar ska få hindra den som vill komma.

Vi fortsätter frimodigt på samma väg, och via inbetalningskortet som medföljer kan du sända en gåva för att hjälpa till att täcka kostnader i förberedelsen för konferensen.

Hjälp oss hjälp

Varje vecka kommer
tusentals flyktingar till
Sverige från krigshärder
ute i världen.

Hjälp oss att nå dessa
människor med
evangelium!

Stöd
litteraturmissionen!

PostGiro
44 10 05 - 6

Lyssna på

RADIO
Maranata

STOCKHOLM

88.0 MHz

Sönd - tors 8.00 - 8.30

Månd 18.00 - 19.00

Ons 19.00 - 20.00

91.1 MHz

Månd - tors 8.00 - 8.30

Fred 19.00 - 21.00

Sönd 9.00 - 10.00

ÖREBRO

95.3 MHz

Tisd 20.15 - 21.15

Tors, lörd 20.00 - 21.00

FÖRSAMLINGSLIV 1993

En något annorlunda idé om hur man ska kunna fördjupa församlingsgemenskapen, praktiseras i Södermalmskyrkan i Stockholm. Där har man bildat en idrottsförening, Södermalmskyrkans AIK, som spelar fotboll. En artikel på DN:s sportsidor den 11 maj, presenterar laget. Det var för att kunna träffas utöver gudstjänsterna, man började med fotbollen. Och man försöker undvika matcher på söndagar, för att inte kollidera med gudstjänsterna. Lars von Ahn, ansvarig för fotbollen, berättar om att man i uppladdningen för matcherna ber tillsammans om nåden att kunna spela rent spel och slippa skador. Samtidigt som han understryker att om det går bra, beror det på egen kapacitet, och inte något Guds under.

DN:s reporter kommenterar med en anstrykning av tvivel i presentationen att Södermalmskyrkans AIK lär behöva hjälp av högre makter, med tanke på resultaten från säsongens upptakt. Tre matcher och tre förluster.

Men huvudsaken är väl att kyrkans medlemmar kan odla gemenskap i meningsfull sysselsättning. Undrar om man i urkristen tid kunde drömma om denna tolkning av församlingssidealet - "ständigt var dag endräktigt tillsammans..."

LATINET ÅTERUPPSTÅR?

Det gamla romarrikets språk, latinet, som inte varit modersmål i något land de senaste tusen åren, även om det användes som umgängesspråk i Europa fram till sent 1700-tal, kan kanske återuppstå som EG:s gemensamma språk.

Nu går 40% av EG:s administrativa budget till översättningskostnader.

Man kan jämföra latinet med hebreiskan, ett språk som upphörde att talas vid tiden för Jerusalems förstöring, år 70 efter Kristus. Med sionismen och judarnas återinvandring till Palestina i slutet av 1800-talet, väcktes det till liv igen och är nu Israels modersmål.

Det är verkligen apokalyptiska strömningar som förmedlas genom nyhetskanalerna.

JA TILL LIVET

Lördagen den 24 april hade över åttatusen människor från hela landet samlats till en imponerande demonstrationsmarsch i Stockholm. De flesta av Ja Till Livet-rörelsens 7000 medlemmar är kvinnor. I media fick demonstrationen ett tamt omnämnande. Vid åsynen av alla demonstranter i produktiv ålder, kan man undra om inte det skulle finnas mera effektiva demonstrationsmetoder. Exempelvis att alla läkare, sköterskor och vårdbiträden vägrade arbeta i sjukhus där aborter utförs. En sådan demonstration skulle naturligtvis kosta social trygghet, men otvivelaktigt ge större effekt!

PUERTO RICO "MEST KRISTET"

Puerto Rico i centralamerika antas vara det land i världen som har flest antal evangeliskt troende i förhållande till folkmängd. Cirka 30% av befolkningen uppges vara kristna, och det finns även 7000 kyrkor och 10000 kristna ledare. (Pulse)

Kära medmänniska!

Vilken kategori samhällsmedborgare tillhör du?

Den "tärande" gruppen; studerande, som förhoppningsvis kan göra rätt för sig i framtiden, men kanhända läser olika ämnen för att ha sysselsättning, och slippa klassas som arbetslös? Eller hör du till den grupp av sjuka eller missanpassade, som ständigt är hänvisad till de "duktiga" människornas hjälp och vård?

Pensionär, som gjort rätt för dig i livet. Slitit för att bygga upp vårt lands välfärd, men plötsligt ändå känner dig som en börda för de produktiva som kämpar med statsskulden.

Produktiv; har jobb och fortfarande tycker dig göra nytta i samhället.

Vem du än är, så har Gud skapat dig till sin avbild. Du är så dyrt aktad i Hans ögon, att han betalat ett ovärderligt pris för att rädda dig från evig undergång och fördömdelse. Hör här:

"Så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv. Ty icke sände Gud sin Son i världen för att döma världen, utan för att världen skulle bli frälst genom honom."

(Jesus)